

ဝိုင်းထွက်သေးသော အပိမ်းသေ
မိညာဉ်ရဲ့

အေးသောတရောက်ရခြင်းနဲ့

ချောက်ချောက်ချားချားသရဲ ဝတ္ထု

မျိုးတိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊
အုပ်စု (၅၀၀) တန်ဖိုး ၅၀၀ -ကျပ်

- စီစဉ်သူ > ကိုခင်သောင်း
 - မျက်နှာဖုံး > ကိုမျိုးဟိန်းထွဋ်
 - ကွန်ပျူတာစာစီ > ကိုမျိုးဟိန်းထွဋ်
 - ထုတ်ဝေသူ > ဒေါ်သင်းသင်းဖွန်
သင်းစာပေ မြ (၀၄၂၃၂)
အမှတ်(၁၀) ရတနာမြိုင်လမ်း
လှည်းတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် > ကိုခင်သောင်း မြ (၁၀၄၀၃)
 - အတွင်းပုံနှိပ်သူ (ဟိန်းတောက်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၉) ရန်ပြေ -၂၂လမ်း
၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀၃၇၁၀၂
 - ဖြန့်ချိရေး > ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ
အမှတ်(၉) ရန်ပြေ -၂၂လမ်း
၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀၃၇၁၀၂
- ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

မျိုးဟိန်း	398.2
ဝင့်မကွတ်နိုင်သေးသော အစိမ်းသေ သစ်ညာဉ် / မျိုးဟိန်း	
သင်းစာပေ ၂၀၁၄၊ ရန်ကုန်	
၁၃၃-စာ ၁၂၁၀၈ စင်စီ	
၁။ ဝင့်မကွတ်နိုင်သေးသော အစိမ်းသေ သစ်ညာဉ်	

ဝဋ်မကျတ်နိုင်သေးသော

အစိမ်းသေ

ဝိညာဉ်ရဲ့

ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်းအကြောင်း

ချောက်ချောက်ချားချား သရဲဝတ္ထု

မျိုးဟိန်း

ဝဋ်မကျွတ်သေးသော

အစိမ်းသေ ဝိညာဉ်ရဲ့

ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်းအကြောင်း

ချောက်ချောက်ချားချား သရဲဝတ္ထု

မာန်အောင်းဆိုတဲ့ မြို့တစ်မြို့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
သူဌေးလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူက ငယ်ငယ်အရွယ်
မှာပင် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေသည်။

မျိုးရိုးမှာလည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူများဖြစ်သော်
လည်းမိဘနှစ်ပါးမှာ သူဌေးလေးမောင်လတ်အရွယ်ရောက်ပြီး
မကြာမှီမှာပင် ဆုံးသွားရှာတော့လေသည်။

ထိုသူဌေးလေးမောင်လတ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်
ရှိသတဲ့။

သူ့ကိုတော့ သူဌေးလေးမောင်လတ်က အိမ်မှာပင်ခေါ်
ထား၍ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သောတာဝန်တစ်ခုကို ပေးလိုက်

သည့်အပြင် မိသားစုလိုက်အိမ်ပေါ်မှာခေါ်တင်ထားလေတော့
သည်။

သူဌေးလေးမှာ အားကိုရမယ်ဆိုပြီး မိသားစုတွေကို
အိမ်ပေါ်တင်ထားသော်လည်း ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် အိမ်ဖော်
တစ်ယောက်ထားရတော့တယ်။

တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးလေးမောင်လတ်မှာ ဘုရား
သွားပြီး ဘုရားရှိခိုးပြီး ပြန်လာချိန်တွင် ရှစ်ရေချောမောလှပ
သောမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ
စိတ်ထဲမှာအရမ်းကိုကြည်းနူးဖွယ်ကောင်းပြီး သူဝတ်ထားတဲ့
အဝတ်အစားကလည် အရမ်းယဉ်ကျေးပြီး လိုက်ဖက်ညီတာ
ကို တွေ့တော့ သူဌေးလေးလည်း လေတော့ကျသွားလေတော့
သည်။

ထိုးမိန်းမပျိုလေး၏ အကြောင်းအရာကို သူ၏သူငယ်
ချင်းဖြစ်သူကို စုံစမ်းခိုင်းလေ့တော့သည်။

သူ၏သူငယ်ချင်းက စုံစမ်းပြီးတာနဲ့ သူဌေးလေးမောင်
လတ်ဆီကိုလာပြီး မင်းစုံစမ်းခိုင်းတဲ့မိန်းကလေးကနာမည်က

အိဖြူတဲ့။

သူမိသားစုက ဆင်းရဲရှာတယ်၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာ။

ကောင်းမလေးကတော့ ပညာတက် ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့လည်သူက ဘုရားကိုလည်ယုံကြည်ကိုးကွယ်မဲ့ပုံပေါ်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့ငါ့အဲဒီလိုပြောလဲဆိုတော့ သူကသောကြာနေ့ နေ့တိုင်းဆိုရင် ဘုရားမှာသွားပြီး ဝတ်ပြုတယ်လို့ သိရတယ်။ သူက သူတက်နိုင်သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်လေ့ရှိတယ်။

ငါ့အထင်နဲ့တော့ ကောင်းမလေးက ချောတာတော့ မှန်တယ်။ စကားပြောဆိုပုံလည်း အရမ်းယဉ်ကျေးတယ်ဆိုပေမဲ့၊ ဥစ္စာနေ ငွေကြေးမှာတော့ မင်းနဲ့တော့ တစ်ခြားစီးပဲ။

ဒါကတော့ မင်းစဉ်းစားရမဲ့ အချက်ပေါ့ကွလို့ သူငယ်ချင်းက သဋ္ဌေးလေးမောင်လတ်ကို ပြောလိုက်လေသော်အခါ၊ သဋ္ဌေးလေးက ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ ငွေကြေး၊ ပစ္စည်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ

တွေဟာ တစ်သက်စာ ဘဝသုံးလေးဘဝစားလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါ့ အတွက်လိုအပ်နေတာတွေကြေးဥစာပိုင်းဆိုင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုအပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။

ငါကို ကောင်းကောင်းမွန်းမွန်းပြုစုစောင့်ရှောက်ရမဲ့ သူဖြစ်ရမယ်၊ သစ္စာရှိရမယ်၊ အရာရာကို သီခံခွင့်လွတ်နားလည်တက်သူဖြစ်ရမယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါလို့ချင်းတာကွ။

အဲဒီလိုအရည်ချင်းနဲ့ငါပြောတဲ့ မိန်းကလေးမှာငွေရေးကြေးရေးရလွဲလို့ အစစအရာရာပြည့်စုံရင်တော်ပါပြီ။

အခုငါတွေ့ယူမယ့် မိန်းကလေးနဲ့ မင်းပြောပြတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ငါဘဝမှာလိုချင်တဲ့အရာလေးကို ရသွားလိမ်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်။

သူ့ငွေလေးမောင်လတ်ပြောတာကိုနားထောင်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှာ မင်းပြောတာလည်းတစ်ဖက်ကမှန်ပါတယ်။

ချမ်းသာတဲ့ တော်တော်များများ မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ဖြစ်ခြင်းတို့ကိုပဲ စဉ်းစားနေကြတယ်။ မရရင်ဂျီးကျကြတယ်။ ပျက်သနာရှာကြတယ်။

မိသားစုမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေကျတော့ ငါတို့သာ သူတို့ကို မယားမတ်မတ် သားမတ်မတ်ဟားရင် သူတို့က ယောက်ကျားကောင်းတစ်ယောက်ရလို့ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကို ဂျီးကျမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။

ငါတို့ဖြစ်ချင်းတာကို လိုက်ရောလိမ်းမယ်။ ဒီလိုဖြစ်တော့ အိမ်ထောင်းစုတစ်ခုက သာယာတော့သွားတော့ တာပေါ့။

ငါတို့လုပ်ပေးရမှာက တစ်ခုပဲ။ သူတို့ကို ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို သစ္စာရှိရှိနေပေးရမယ်။ မင်းပြောတာ အရမ်းမှန်တယ်။ ငါဒါကိုမစဉ်းစားမိဘူး။

မင်းရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ ငွေကြေးဥစာနေကိုကြည့်ပြီး

မင်းလဲ သူဌေးသမီးကိုပဲ ရွှေမယ်လိုငါထင်းခဲ့တာပါကွ။

ကဲ့ဒါဆိုရင် မနက်သူတို့ပိဘာအိမ်သွားပြီး သူတို့မိဘ
တွေနဲ့စကားပြောရတာပေါ့ကွား ဟုတ်ပြီးလား။

ငါက ဒီကောင်းမလေးနဲ့အရင်းစကားပြောချင်းတယ်
ကွ။

ဒါဆိုရင် သောကြာနေ့တိုင်းလိုလို သူ့ကဘုရားမှာ
ဝတ်ပြုတယ်။

အဲဒီနေ့ကိုသွားရင် မင်းသူ့ကိုတွေ့လိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင်
မနက်ဖြန်သောကြာနေ့ဆိုတော့၊ မနက်ဖြန်သွားတွေ့ပြီး စကား
ပြောကြည့်လိုက်မယ်။

သူ့ဘက်က ဘာပြောလဲဆိုပြီး ပြီးမှတိုင်းမျှင်ရတာပေါ့

ဆိုပြီး သဌေးလေးမောင်လတ်ကပြောဆိုလိက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ သောကြာနေ့ကို ရောက်သောအခါ
သဌေးလေးမောင်လတ်က မိန်းကလေးကို ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်
တွင်း စောင့်နေတော့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ထိုးမိန်းကလေး အိဖြူဟာ ဘုရား
ရှိခိုဖို့ ရင်ပြင်ပေါ်သို့တက်လာပြီး ဘုရားရှိခိုး၍ ပြန်သောအ
ခါ သဋ္ဌေးလေးမောင်လတ်က

“ဒီမှာ---မိန်းကလေး---

ဒီမှာ--- မင်းကိုပဲပြောတာ”

အဲဒီလိုပြောလိုက်သော အခါ အိဖြူက လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ မောင်လတ်က မင်းနဲ့စကားနည်းနည်းပြောစရာ
ရှိလို့ပါ။

ဒီတော့ အိဖြူက ရှင်းက ကျွန်မကိုပြောတာလား။ ဘာ
ကိစ္စများရှိလို့လဲလို့ မေးလိုက်လေတော့သည်အပြင်---

“ရှင်ကရော ကျွန်မကိုသိလို့လားဟု မေးသောအခါ
ကောင်လေးက မတွေ့ဘူးပါဘူး။”

ဒါဆိုရင်ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာပြောစရာလည်းမရှိပါဘူးဆို
ပြီး ကောင်မလေး အိဖြူက ထိုးနေရာကနေထွက်သွားလေ
သောအခါ၊

ဒီးမယ် မိန်းကလေး ခဏနေပါအုံး ကျွန်တော် ပြော

တာကို နားထောင်းပေးပါ။

ကယ်ပြောပါ ရှင်ဘာပြောမလိုလဲ၊ ကျွန်တော်နာမည်
ကမောင်လတ်ပါ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပါ။ စည်းစိမ်၊
ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ငွေကြေးအမြောက်အမြားရှိသော်လည်း စိတ်ချမ်း
သာမှုမရှိဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းတော်လူလားမြောက်လာ
တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်မိဘတွေမရှိတော့ဘူး။

အခုတော့ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်းကြွက်ပါ။
အကြင်နာတရား၊ ယုယုယယနဲ့ ကြည်မဲ့သူမရှိဘူး။

ဒီအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်းပြုဖို့ အိမ်
ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာ။

ချမ်းသာဖို့မလိုဘူး။ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်နဲ့ အရာ
ရာကိုသီးခံခွင့်လွှတ်နားလည်ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို လိုက်ရှာနေတာ။

ဖြစ်ခြင်းတော့ ကျွန်တော်ခင်ဗျာကို တစ်ပတ်အရင်က

တွေလိုက်တယ်။

၂ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်မျက်စိမှာ ခင်ဗျာကိုပဲ မြင်နေရတာ။

ခင်ဗျားအကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျားမိဘအကြောင်းကိုလည်း သိသင့်သလောက် ကျွန်တော်သိထားပြီးပါပြီ။

အဲဒီအတွက် ခင်ဗျာအိမ်ကိုလာပြီး မိဘတွေဆီမှာ ခင်ဗျာကိုလက်ထပ်ဖို့ ခွင့်လာတောင်ဖို့ မလုပ်ခင်လေးမှာ ခင်ဗျာနဲ့စကားပြောခြင်းလို ကျွန်တော်အိမ်မှာ စောင့်နေရတာ ပါ။

ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒကိုသိခြင်းလို့ပါလို့ သူဌေးလေးမောင် လတ်က ပြောသောအခါ ဒါကအဖေနဲ့အမေတို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပါ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်မရဲ့အနေထားနဲ့ ရှင့်ရဲ့အနေ ထားနဲ့တစ်ခါးဆိပ်၊ အဲဒီအတွက် ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။

စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ရှင်လာလဲ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း၊ ကျွန်မ မိခင်တွေကလဲ ဒီစကားပဲပြောမှာပါ။ အဲဒီအတွက်

ရှင်လာလဲအလကားပဲ။

အဲဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊

လက်ရှိအနေထားကိုပဲ ကျွန်မပြောတာပါ။

ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါအုံးဆိုပြီး ထိုမိန်းကလေးမှာ ပြန်သွား
လေတော့သည်။

သူဌေးလေးက ထိုမိန်းကလေး အဲဒီလိုပြောသွားတာ
ကို စဉ်းစားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူဌေးလေးမောင်လတ်၏ သူငယ်ချင်း
ကရောက်လာပြီး သူငယ်ချင်း မင်းဟိုမိန်းကလေးကို သွား
ကြည့်ပြီး စကားပြောဖြစ်လား။ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဘာပြောလဲ
လို့ မေးသောအခါ သူဌေးလေးမောင်လတ်က အဆင်မပြေ
ပါဘူးကွ။

သူကငါကို ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်အ
တွက်ကြောင့်တစ်ပန်းပါသလို၊ ငွေရေကြေးရေးမှာလည် ငါ
နဲ့သူတို့က တစ်ခြားစီးပဲဆိုပြီး ဒီကိစ္စမဖြစ်နိုင်ဘူး စိတ်မရှိပါနဲ့

လိုပြောဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်ကွ။

အဲဒီလိုဆိုရင်း မင်းဘယ်လိုစိစဉ်ထားလဲ့၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲမသိတော့ဘူး၊ မင်းငါကိုအကြံဉာဏ်ပေးပါအုံးဆိုပြီးမေးလိုက်သောအခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ငါပြောရင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်။

သူ့ကိုမေ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို စဉ်စားရင်းကော် အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား။

ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဌေးလေးက သူကလွဲလို့ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ဆိုးရင် မည်သူမည်ဝါမျှ မသိတဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ခေါ်တာကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းမဖြောင့်၊ ရိုရိုသေသေနဲ့ပြောသွားတဲ့ သူစကားပြောတာကိုကြည့်ပြီး ငါစိတ်တွေ ငါမှာတောင်မရှိတော့ဘူး။

ငါဘာဖြစ်သွားလဲတောင်မသိတော့ဘူး။ သူစကားပြောတာကို ကြည့်ရင်နဲ့ခေါင်ညိတ်လိုက်တာ။ ငါကိုလည်းတစ်

မျိုးထင်သွားမှာကိုးသည်း ငါ့အရမ်းဆိုးရိမ်းမိတယ်။

ဒါဆိုရင် သူငယ်ချင်းမင်းဘာမှမပူးနဲ့ ငါသွားပြီး သူ့
မိဘတွေနဲ့စကားပြောကြည့်မယ်။

“ဟိတ်ယောက် သူငယ်ချင်း”

အဆင်ပြေမလား၊ အဆင်ပြေစေရမယ် စိတ်ချစမ်း
ပါကွာဆိုပြီး ထိုမိန်းကလေးအိမ်းကိုသွားပေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ

“အိမ်ရှင်တို့--အိမ်ရှင်တို့ ခေါ်လိုက်သောအခါ အဲ

ဒီအိမ်ကနေ ယော်ကျုံးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဘာ
ကိစ္စရှိလို့လဲ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခြင်းလို့လဲဟု မေးသောအခါ ကျွန်
တော် ဦးလေးနဲ့ စကားနဲ့နည်းပြောခြင်းလိုပါ။

“ကဲလာ အထဲဝင်ထိုင်ပါ” သမီးရေ ဧည့်သည်ကို
ရေခွေကြမ်းလေး ရှိရင်ယူလာပါ။ မသောက်တော့ပါဘူး
ဦးလေးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လာရတဲ့အကြောင်းအရင်ကိုပြောလိုက်ပါ

မယ်။

ကျွန်တော်မှာ အရမ်းကိုခင်မင်းရင်းနီးတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူကတော့ တော်တော်လေကိုချမ်းသာတယ်။ လက် ရှိ ကိုယ်တိုင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေတယ်။ ၊

သူက ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ အရမ်းယဉ် ကျေးတယ်။ အရက်သေစာသောက်စားတကာတာလည်မရှိဘူး။ မကောင်းတာဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး။

သူ့ရဲ့ မိဘတွေကတော့ သူ့အရွယ်ရောက်ပြီး သိပ် မကြာခင်မှာပင် ဆုံးသွားရှာပြီ။ အခုတော့ သူက တစ်ကောင် ကြွက်ပေါ့။

သူ့မှာဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီဦးလေးမိသား စုကို အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့တာဝန် တွေ လည်းပေးထားတယ်။

သူ့ဦးလေးက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကို တူအရင်လိုသံ

ယော်ရှိလို့ လာနေတာမဟုတ်ဘူး။

သူငယ်ချင်းဆီမှာလာနေတာ သူ့မှာငွေအမြောက်အများရှိလို့ သူ့နားမှာလာကပ်နေတာ။

လုပ်ငန်းတွေမှာ စရင်းတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်။ သူငယ်ချင်းက သိတာရှိသလို၊ မသိတာလည်ရှိတယ်။ သိပြန်တော့လည် ဦးလေးဆိုပြီးလျှစ်လျှူးရှူးထားတယ်။

ကြာတော့လဲသည်သူလည်ညည်းလာတယ်။ သူအားကိုရမဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်လေ တစ်ယောက်လောက် ရရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး ပြောရင်နဲ့ သိပ်မကြာခင်လေးမှာပင် ဦးလေးသမီးကို တစ်နေရာမှာ သူတွေသွားတော့ ကျွန်တော်ကိုလာပြောတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူဝတ်ဆင်ပုံ၊ သွားပုံလာပုံကို သူသဘောကျတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ကို ဦးသမီးလေးအကြောင်း မိသားစုအကြောင်းတွေ စုံစမ်းခိုင်းတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ဦးတို့အကြောင်းကို သိသင့်သလောက် သူ့ကိုပြောပြလိုက်တော့ သူကဦးလေးစီးလာပြီး အိမ်ဖြူကို လက်

ထပ်ခွင့်တောင်ဖို့အတွက် တင့်တောင်တင့်တယ် တောင်မယ်
လိုဆိုပြီး ကျွန်တော်ကိုပြောတယ်။

ဦးလေးကိုမတွေ့ခင်လေးမှာ ဦးလေးသမီးနဲ့ အရင်စ
ကား ပြောကြည့်မယ်ဆိုပြီး၊ ဦးလေးသမီးတွေ့တယ်
စကားလည်ပြောဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးလေးသမီးက ဒီကိစ္စကကျွန်မနှင့်မပြီးသေး
ဘူး။ ကျွန်အဖေ၊ အမေတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အရေးကြီးတယ်။

နောက်တစ်ခုရှိတာက ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝဟာ တော်
တော်လေးကို ကွားခြားနေတော့ ဒီကိစ္စဟာဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆို
ပြီး ဦးလေးသမီးက ပြောလိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော်ဆီပြောပြ
တယ်။

ကျွန်းတော်ကလည်း ပြောပြပါတယ်။ သူကမင်းကို
လက်မခံဘူးဆိုရင်၊ မင်းနောက်တစ်ယောက်ကို ရှာလိုက်ပေါ့
လို့ ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက ဒါအရောင်းအဝယ်
လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့ငါဘာလို့ ဆင်းစွဲတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ကို အိမ်ထောင်ပြုချင်ရတာလဲဆိုတာ မင်းကိုငါပြောပြပြီးပြီပဲ။

ပြီးတော့ သည်မိနိကလေးက စကားပြောဆိုမှာလည်း အရမ်းယဉ်ကျေးတယ်တဲ့။ သူနဲ့စကားပြောဖိုလာတာ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာကိုပဲ နားထောင်ချင်တယ်။ မှန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် မှားတာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအိမ်ထောင်ပြုခဲ့လို့ဆိုရင်တော့ သန့်ပဲဖြစ်ရမယ်။

မဟုတ်ရင်တော့ ဒီဘဝမှာ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး ဟု ကျွန်းတော်ဆီ အပြတ်ပြောလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ သူကသနားစရာ အရမ်းကောင်းတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာပါစေ။ မိဘနှစ်ပါးမရှိတာ အရမ်းပဲအား ငယ်ဖို့ကောင်းတယ်။

သူ့မိဘတွေမရှိတော့လို့ သူ့ဦးလေးနဲ့မိသားစုတွေကို ခေါ်ထားသော်လည်း ငွေကိုပဲကြည့်ကြတယ်။

သူ့အလုပ်တစ်ခုအပ်သွားရင် အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်။ စရင်တွေ ဖျောက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက သိသော်လည်း တစ်ချို့အ

သေးမွှားကိစ္စတွေကြရင် လျှစ်လျူရှူးထားတယ်။ ကျွန်တော် ဆီးပြောပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်။

ဒါတွေဟာ သူ့အားကိုးရမဲ့ သူတစ်ယောက်လောက်

ရှိရင်ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး စဉ်းစားရင် အိမ်ထောင်းပြုဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တာပါ။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ကောင်းမလေးအဖေက မင်းတောင် တဲ့အဖြေကိုတော့ ငါတို့ ချက်ချင်းတော့မပေးနိုင်သေးဘူး။

ငါတို့ကို စဉ်းစားခွင့်တော့ အချိန်နည်းနည်းပေးရမယ် လို့ ကောင်းမလေးအဖေက ပြောလိုက်သောအခါ အရမ်းကို ဝမ်းသာပြီး ဒီးစကားကိုကြားရင်တော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မှာ ပိုပြီးဝမ်းသာသွားမှာပါ။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော် အကုန်းတာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ။

ဒီကညီမလေးကိုလည်း ညီမအရင်တစ်ယောက်လို စောက်ရှောက်ပေးမှာပါ ဆိုးပြီးပြောလိုက်လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ မိသားစုတွေ ကောင်းလေးအကြောင်းလေ့လာ ပြီးသောအခါ ထိုးသူဌေးလေးနှင့်သမီးကို အိမ်ထောင်းပြုပေး ရန်သဘောတူလိုက်တော့သည်။

ဒီကိစ္စကို သဌေးလေးက သူ့ရဲ့ဦးလေးကိုခေါ်ပြီး ဦးလေး ကျွန်တော်အိမ်ထောင်းပြုတော့မယ်လို့ ပြောသောအ ခါ ဒါဆိုရင် ကတိုးသမီးကိုငါတို့ရှာပေးမယ်၊ မင်းအဲဒီအတွက်

ဘာမှမပူးနဲ့လို ပြောလိုက်သောအခါ။

ကောင်းလေးက အိမ်ထောင်းပြုမဲ့ ကောင်းမလေးကို ကျွန်တော်ရွေးပြီးသွားပြီ၊ ကောင်းမလေးမိဘတွေနဲ့လည်း စ ကားပြောပြီးသွားပြီး ရှေ့ပတမှ မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲပြုလုပ်ဖို့စီစဉ် ထားတယ်။

ဒီးမင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဦးလေးတာဝန်ယူပေးရမှာ က မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲကိုလာတဲ့သူတွေကို လိုလေစိတ်မရှိ ညွှန် ခံပေးဖို့ပါပဲ။

ကျန်တာတွေအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း

တာဝန်ယူပြီးလုပ်နေတယ်။

ဒီအတွက် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူးဆိုပြီး သဋ္ဌေးလေးက ပြောလိုက်လေသောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက သူမိသားစုနှင့်တိုင်းပင်ပြီး ဒီမင်္ဂလာဆောင် မလုပ်ဖြစ်အောင် တားပြစ်ရမယ်။

မဟုတ်ဘူးဆို ငါတို့ပဲ ကျဦးထဲကျပ်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီမင်္ဂလာကိုဘယ်လိုရပ်ရမလဲ မိန်းမရေးအကြံရှိရင်ပြောပါအုံးဆိုပြီး ကြံစည်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်ပတ်ရောက်သောအခါ သူဋ္ဌေးလေး၏မ

ကံပွဲကျင်းပရန် တစ်ရက်သာလိုသောအခါ သူဋ္ဌေးလေး၏ဦးလေးဖြစ်သူမှာ ဒီမင်္ဂလာဆောင် ပျက်သွားအောင် ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲဆိုပြီး အကြံထုတ်သော်လည်း လယ်လိုလုပ်ရမှန်မသိဖြစ်နေတော့တယ်။

ဒီမင်္ဂလာဆောင်သာပြီးစီးသွားရင် အခုလိုသူတို့ရရှိတဲ့အခွင့်ရေးတွေ ပိုပြီးကျပ်သွားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သဋ္ဌေးလေး

ဝဋ်မကျွတ်သေးသော အစိမ်းသေး ဝိညာဉ်

ဆီသွားပြီး

“ငါ့တူ မင်းအိမ်ထောင်ပြုဖို့ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ သူ့မိသားစုတွေကဘာလုပ်လဲ”

ဘာဖြစ်လို့ ဦးကဒီလိုမေးလဲဆိုတော့ မင်းမိဘတွေရှိရင် မင်းဖြစ်ခြင်းတာကို လိုလေစိတ်မရှိလုပ်ပေးမှာ။

အခုသူတို့မရှိတော့ သူတို့ဖြစ်ခြင်းတာကို ဦးကလုပ်ပေးစေချင်လို့ပါ။

ဦး ဒီလိုပြောတော့လည်း ကျွန်တော်ပြောပြရမှာပေါ့။ ကောင်းမလေးနာမည်က အိဖြူတဲ့ သူကပညာတတ် ဘွဲ့ရ တစ်ယောက်၊ မိသားစုကတော့ အရမ်းကိုဆင်းရဲတယ်။

တစ်နေ့လုပ်မှ လုပ်ရတာပဲ။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမယ့် စည်းကမ်းရှိကြတယ်လို့ပြောသောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက

ငါ့တူ မင်း အရည်းအချင်းနဲ့ချမ်းသာမှုအပိုင်းမှာ ပြောစရာဘာမှ မရှိသလောက်ပါ။

မင်းလို ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက်က မင်းရဲ့ပညာအ

ရည်းအချင်းမှာရော ငွေရေးကြေးရေးမှာပါချမ်းသာတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဦးရှာပေးပါမယ်။

မင်းနဲ့အခုမှတ်လာဆောင်မဲ့ကောင်းမလေးက မင်းနဲ့မ
တန်ပါဘူး။

မင်းမိဘတွေကလဲ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
အတွက် မင်းဒီမင်ဆောင်ကို ဖြတ်လိုက်။

ဦး မင်းကို ပညာအရည်းအချင်းရော၊ ငွေရေးကြေးရေး
မှာပါ ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက် ရှာပေးမယ်။

ဦးပြောတာနားထောင်းပေး၊ မင်းကောင်းစားဖို့ပဲပြော
တာပါကွာ။

ဒါကို သဋ္ဌေးလေးက ဦးဒီလိုပြောတာကို ကျွန်တော်
အရမ်းဝမ်းသာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လိုအပ်နေတာ ချမ်းသာတဲ့အမျိုး
သမီးထက်၊ ကျွန်းတော်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုစောင့်
ရှောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုပဲ ကျွန်တော်လိုချင်တာ။

ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမှာ ငွေရေး

ကြေးရေးကလွဲလို့ ကျန်တာဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။

အဲဒီအတွက် ဒီကိစ္စကိုဒါနဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ပါ။

“ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို ဦးလေးရှေ့ကရပ်ပြီး မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်လို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ။ ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါကအဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမိဘတွေ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကိုသဘောကျမှာမဟုတ်ဘူးကွာ။

ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ဆွဲမထည့်နဲ့ သူတို့ဖါသာ နောင်တမလွန်ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါစေ။

ကျွန်တော်ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော်မိဘတွေက သဘောတူမှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မကောင်းတာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ သူတို့တွေသိတယ်။ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်ကောင်းတာလုပ်ရင် ကျွန်တော်မိဘတွေ ဝမ်းသာမှာပါ။

တမလွန်ဘဝရောက်လဲ အဖေနဲ့အမေတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရှောက်မှာပါ။

အဲဒီအတွက် ဦးလေးဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ဦးလေးလုပ်စရာ

ရှိတာသာလုပ်ပါဆိုပြီး သူဌေးလေးက ထွက်သွားလေတော့
သည်။

ဒီလိုပြောလိုက်သောအခါ သူတို့၏အကြံစဉ်တွေဖြစ်
မလာတော့ပေ။

နောက်တစ်ရက်ရောက်သောအခါ မင်ဆောင်းမှာခမ်း
ခမ်းနားနားနဲ့ ပြီးဆုံးသွားပြီး မိန်းကလေးအိဖြူရဲ့ မိဘများက
လည်းသူ့ကိုမြတ်နိုးသောသူနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်သဖြင့် အ
လွန်းပင်ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိဖြစ်နေတော့သည်။

သူဌေးလေးမောင်လတ်ကလည်း သူ့၏အမျိုးသမီး
ဖြစ်သူအိဖြူကို လိုလေစိတ်မရှိအောင် တင့်တောင်းတင့်တယ်
ထားလေတော့သည်။

သူဌေးလေး အိမ်းထောင်ကျပြီး တစ်လကျော်သော်
အခါ သူဌေးလေးနီးဖြစ်သူ အိဖြူက သူ့၏ယောက်ကျားလုပ်
ငန်းတွင်း စဦးရောက်လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် သူ့၏ယောက်ကျား

ကိုခွင့်တောင်းသောအခါ လုပ်ငန်းရဲ့စရင်းဇယား ဝင်းငွေထွက်
ငွေစရင်းကို ကွပ်ကဲထိန်းချုပ်ရန်အတွက်တာဝန်ကို သူ၏ဦး
လေးဆီကနေ မောင်လတ်က လွှဲပြောင်းပေးလိုက်လေတော့
သည်။

သူဌေးလေးမောင်လတ်က သူ၏ဦးလေးကိုခေါ်ပြီး ဒီ
နေ့ကနေစပြီး ဝင်းငွေထွက်ငွေစာရင်းနှင့် ပို့ကုန်းပစ္စည်းတွေရဲ့
စာရင်းတွေကို ကျွန်တော်အမျိုးသမီး အိမ်ဖြူကိုတာဝန်ပေးလိုက်
တဲ့အတွက် နောက်နောင် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဘာကိစ္စပဲဖြစ် သူ့ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဘာမှမလုပ်ရဘူး။

ကျွန်တော်နောက်ပိုင်း ခရီးကွက်ရမယ်ဆိုတော့ သူပဲ
ဒီမှာအကုန်းလုံးကို တာဝန်ယူလိမ့်မယ် ဆိုပြီးပြောလေတော့
သည်။

ထိုအခါ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်း ငါ့တူရာ လုပ်ငန်း
မှာတာဝန်ယူလုပ်ပို့ဆိုတာ လုပ်ငန်းခွင်ရဲ့အတွေ့အကြုံအများ
ကြီးလိုတယ်လေ။

အိဖြူက လုပ်ငန်းအကြောင်းဘာမှမသိတာ သူ့ကို ဒီတာဝန်ပေးလို့ သူကဘာနားလည်မှာ မို့လိုလဲလို့ပြောသော အခါ သဋ္ဌေးလေးမောင်လတ်က ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးက စီးပွား ရေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘွဲ့ရထားတာ။

ပြီးတော့လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာစရင်းကိုင်လုပ်နေတာ။ ဒီကိစ္စကို ငါတောင်မစဉ်းစားမိဘူး။

သူပြောတော့မှပဲ ငါလည်းသိတာ။ အဲဒီအတွက် ဦး

လေးဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဦးလေးလည်းတာဝန်တစ်ခုလျော့သွားတော့ ပင်းပန်းတာသက်သာတာပေါ့ဆိုပြီး ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ဦးညိုမြိုင်မှာ အခုဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို ဇနီးဖြစ်သူကို ပြောပြပြီးအခုဆိုရင် ငါတို့တာမှာလုပ်လို့ရောဘဲဖြစ်သွားပြီး စရင်းယေးတွေ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေနဲ့ပတ်သက်တာတွေ သူတို့လက်ထဲရောက်သွားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်နည်းပဲကျန်းတော့တယ်။

အိဖြူကို အခွင့်ရေးရထုန်း ရှင်ပစ်လိုက်တာကောင်း
မယ်လို့ထင်းတယ်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းမှာ သဌေးလေးမောင်လတ်
နှင့်သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ အိဖြူတို့ ထမင်းစားချိန်းရောက်ခါနီးမှာ
ထမင်းနှင့်ဟင်းတွင် အစိမ်းခပ်ရန် ပြောလိုက်လေသောအခါ
အိမ်ဖော်ကလည်း ကိုညိုမှိုင်းပြောတဲ့ အတိုင်းထမင်းတွင်
အဆိပ်ခပ်ထားပြီး သဌေးလေး ဇနီးမောင်နှံစားဖို့ ထမင်းနှင့်
ဟင်းခူပြီး အဆင်သင့်ထားလိုက်တော့သည်။

သူဌေးလေးမောင်လတ်က သူ၏အိမ်တွင် ခွေးလေး
တစ်ကောင်းမွေးထားတယ်။

ထိုခွေးသည် လူတွေးပြောတဲ့ စကားကို အကုန်းနား
လည်တယ်။

ဦးလေးဖြစ်သူနှင့်သူ၏ဇနီးဖြစ်သူတို့ စကားပြောနေ
တာကို ထိုးခွေးလေးကကြားသွားသောအခါ သခင်ထမင်းစား
ရန်လာသည့် အချိန်အထိ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင်းစောင့်နေ

တော့သည်။

သဋ္ဌေးလေးရောက်လာသောအခါ ခွေးလေးက
ဟောင်လေတော့သည်။

သဋ္ဌေးလေးမောင်လတ်က သားလေးမင်းဘာဖြစ်နေ
တာလဲမေးတော့ ခွေးလေးက သခင်၏အဝတ်စားကို ပါးစပ်နဲ့
ကိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းကိုခေါ်သွားပြီး ထမင်းပကန်ကိုပြကာ
ဟောင်နေတော့သည်။

သားကထမင်းစားခြင်းလို့လားလို့မေးပြီး အိမ်ဖော်တွေ
ကိုခေါ်၍ ခွေးလေးကိုထမင်းကျွေးပြီးပြီလားလို့မေးသောအခါ
မကျွေးရသေးဘူးသဋ္ဌေးလေး။

အခုကျွေးလိုက်ပါမယ်လို့ပြောလိုက်သောအခါ----

သူ့ဋ္ဌေးလေးက အခုချိန်းထိ ခွေးလေးကိုထမင်းမကျွေး
ပဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။

နေတော့ ငါပါငါပဲထည့်ကျွေးလိုက်မယ်ဆိုပြီ အမျိုး
သမီးကို ခွေးလေးအတွက် သူတို့စားမဲ့ ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုထည့်

ကျွေးခိုင်းလိုက်တယ်။

ထမင်းထည့်ကျွေးလည်း မစားပဲ ဟောင်းနေတဲ့ခွေး
လေးက သဋ္ဌေးလေးနှင့်ဇနီးဖြစ်သူတို့ ထမင်းစားမယ်ပြုလုပ်
တုံးအခါမှာ ဟောင်းနေတဲ့ ခွေးလေးအသံမကြားရလို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ခွေးလေးပါးစပ်မှာ ထမင်းလုံးတွေနဲ့
ပတ်လက် လဲလျှောင်နေတာကိုတွေ့တော့ ဒီခွေးလေးဘာဖြစ်
တာလဲ ဟောင်းနေတဲ့ခွေးလေးက ပတ်လက်လဲနေတယ်လို့
ပြောဆိုပြီး ခွေးလေးအနားကို သွားပြီးတော့ ခွေးလေးကို ကိုင်
ကြည့်သောအခါ အသက်ရှူတာကိုမတွေ့ရတော့ပေ။

ဒါနဲ့ ခွေးဆရာဝန်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေတော့
သည်။

ခွေးဆရာဝန်းရောက်လာသောအခါ ခွေးလေးကို ကိုင်
ကြည့်ပြီး အသက်မရှိတော့ဘူး။

ကြည့်ရတာ အဆိပ်မိနေပုံနဲ့တူတယ်။ ဒီခွေးလေးအခု
ဘာစားလိုက်လဲလို့မေးလိုက်သောအခါ သူဋ္ဌေးလေးဇနီးမောင်
နှံတို့ ရင်ထဲမှာ

“ဒိန်းကန့်ဖြစ်သွားတယ်”

ဆရာဝန်းခင်ဗျာ ဘာမေးလိုက်တာလဲလို့မေးသောအခါ ဆရာဝန်က သူ့နောက်ဆုံးမှာ ဘာစားလိုက်လဲ သိလားလို့မေးလိုက်သောအခါ သူ့ဌေးလေးက ကျွန်တော်တို့အပြင်ကနေပြန်လာတော့၊ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝမှာနေပြီး ဟောင်းနေတယ်။

မင်းဘာဖြစ်လို့ဟောင်းနေတာလဲလို့မေးလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်းတော်ဘောင်းဘီးကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းကိုခေါ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ ထမင်းကိုပြတော့၊ ကျွန်တော်က အိမ်ဖော်တွေ့ကို ခေါ်လိုက်ပြီး ခွေးလေးကို ထမင်းကျွေးပြီးပြီလားလို့မေးတော့မကျွေးရသေးဘူးလို့ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့စားမဲ့ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ကျွန်တော်ဇနီးကို ခူးကျွေးခိုင်းလိုက်တယ်။

သူက အဲဒီထမင်းမစားပဲ ဆက်ပြီးဟောင်းနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ဟောင်းနေမဲ မသိဘူး။

ခဏကြာနေရင် တိတ်သွားမှာပါဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့

ဇနီးမောင်နှံတွေ၊ ထမင်းစားမယ်ကြံတုန်း၊ ခွေးလေးအသံမကြား
ရလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်ခွေးလေးကပတ်လက်
လဲကျနေတာကိုတွေ့တော့ အခုဆရာကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ။

မင်းပြောတဲ့ပုံစံဆိုရင် အဲ့ဒီထမင်းနဲ့ဟင်းကို ငါကိုပြ
စမ်းဆိုပြီး ဆရာဝန်းကကြည့်ပြီးတော့ ဒီထမင်းနဲ့ဟင်းကို စမ်း
သပ်ကြည့်သောအခါ ဒီထဲမှာအစိပ်ခပ်ထားတာကိုတွေ့တော့
ဒီထမင်းကို မစားရန်ပြောလိုက်ပြီး ဒီထမင်းထဲမှာ အစိပ်ခပ်
ထားတာတွေ့ရတယ်လို့ပြောသောအခါ-----

သဋ္ဌေးလေးမှာ သေးသွားသောခွေးလေးနားကိုသွား
ပြီးဒီခွေးလေးက အစထဲက ဒီကိစ္စကိုသိထားပုံရတယ်။

အဲဒီအတွက် ဒီထမင်းကိုစားဖို့သူတားတာ၊ နောက်
ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့သေရမဲ့အစား၊ သူ့အစားဝင်သွား
တယ်။

မင်းပြောပုံနဲ့ဆိုရင် ဒီခွေးလေးဟာ လူစကားနားလည်
တယ်။ ဒါကတစ်ယောက်ယောက်က မင်းတို့ကိုကြံစည်တာ
ဖြစ်ရမယ်။

ဒါကိုဒီတိုင်းမလွတ်နဲ့ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်။

အဲဒီအတွက် ဒီကိစ္စကို ရဲတိုင်းလိုက်တော့။ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းတို့ဒီတစ်ခါ ဘုရားသခင်ကမင်းတို့ကို ခွေးလေး အနေနဲ့လာကယ်သွားတယ်။

နောက်တစ်ခါ နောက်တစ်ယောက်လာကယ်ဖို့ဆိုတာ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့မပြောဘူ။ ဒါပေမဲ့ ဒါမလွဲဘူးနော် လို့ပြောဆိုပြီး ဆရာဝန်းကပြန်သွားလေတော့သည်။

သဋ္ဌေးလေးသည် အိမ်ဖော်တွေကိုခေါ်လိုက်ပြီး ထမင်းထဲမှာ အစိမ့်ခပ်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒါဘယ်သူလုပ်တာလဲ ပြောလိုက်။

မပြောရင် မေးသင့်တဲ့သူနဲ့မေးရလိမ့်မယ်၊ တစ်မိနစ်လောက်နောက်ကျပြီးမှ ခွေးလေးကိုကြည့်ရင် ငါတို့နှစ်ယောက် စလုံးသေသွားပြီ။

အဲဒီအတွက် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး။

အမှန်တိုင်းပြောရင် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်၊ မဟုတ်လို့ရတော့ရဲတိုင်း မှရတော့မယ်။

ရဲတော့မခေါ်ပါနဲ့ ဒါကျွန်မတို့လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးလဲ ကျွန်မတို့မသိပါဘူး။

ကျွန်မတို့တာဝန်က ချက်တာပြုတ်တဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ် လုပ်တာပါ။

ရဲတိုင်ပြီး ဆိုးရင်ခင်ဗျာတို့ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်

မယ်လို့ပြောနေချိန်မှာ သူ၏ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းက ဘာမှမသိသလို ဘာလို့နဲ့ ငါ့တူမောင်လတ် ဘာဖြစ်တာလဲ ရဲတိုင် မယ်လို့ကြားနေရတယ်။

ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးသောအခါ မောင်လတ်က အကြောင်းစုံရှင်းပြလေတော့သည်။

“ထိုအခါ ကိုညိုမှိုင်းက”

“ဘယ်”

ဒီကိစ္စကို ဒီလိုပြောလို့ဘယ်ရမလဲဆိုပြီး၊ မင်းတို့အမှန်

တိုင်းပြော မပြောရင်ဘူးလားလို့မေးလေတော့သည့်အခါ အိမ်
ဖော်တွေကကျွန်မတို့မသိဘာဘူးလို့ပြောပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုညိုမိုင်းက ဒါဆိုရင်မင်းတို့ကို အလုပ်ထုပ်
ပြစ်မယ်ဆိုပြီး သဋ္ဌေးလေးကိုပြောလိုက်သောအခါ သဋ္ဌေးလေး
က ဒါဆိုရင်ဦးလေး သူတို့ကိုအလုပ် ထုတ်ပြစ်လိုက်လို့ပြော
ဆိုးလိုက်လေသည်။

ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်အလုပ်ကို ဇနီးဖြစ်သူလုပ်ရာ
တာကိုကြည့်ပြီး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လောက်ထားဖို့ အိဖြူ
ဆီမေးသောအခါ အိဖြူက မလိုဘာဘူး။

မင်းပြင်းပန်းမှာဆိုလို့ပြောတာပါကွာ။ ဒါဆိုရင်

မင်းမလိုဘူး ဆိုတော့လည်း ငါမရှာတော့ပါဘူးလို့ မောင်လတ်
ကပြန်ပြောလေတော့သည်။

ထိုအခါ အိဖြူက ကျွန်မဒီအလုပ်ကိုလည်း
အိမ်မှာရှိတုန်းက လုပ်နေရတာဆိုတော့ ကျွန်မတွက်တော့
မပြင်းပန်းပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူ အိဖြူက ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်လုပ်
နေတာရော၊ နောက်သူ၏ အလုပ်ရဲ့ တာဝန်တွေကို သူ့အမျိုး
သမီးလုပ်ဆောင်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတော့
သည်။

ရက်သတပတ်အနည်းငယ်ကြာမြင့်သောအခါ အိဖြူ
မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာကို သိရှိရသော သဌေးလေးမှာ အရမ်း
ကိုဝမ်းသာအားရ ပီတိဖြစ်နေတော့သည်။

အိဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အကြောင်းကို သူ၏မိဘ
တွေကိုပြောလိုက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ပီတိဖြစ်နေပြီး
သမီးအခုချိန်မှာ ပြင်ပန်းမခံရဘူးနော်၊ သက်သောက်သက်သာ
နေရမယ်နော်လို့ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်လတ်ကလည်း ဦးလေးနှင့်အဖော်ပြောတာမှန်
တယ်။

မင်းအလုပ်သိပ်မလုပ်နဲ့၊ အပြင်းပန်မခံနဲ့၊ ငါတွက်သား
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ချောချောမွေ့မွေ့နဲ့ လူ့လောကသို့

ရောက်လာရင်တော်ပါပြီ။

မင်းလည်းကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းလုပ်တာကိုင်တာသတိထားပေါ့ကွာနော်။

ထိုအချိန်မှာ သဋ္ဌေးလေးမှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်ရမည်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်မသိဖြစ်နေတော့သည်။

ဒီဘက်မှာလဲ အမျိုးသမီးဖြစ်သူ အိဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်မချဖြစ်နေတာကြောင့် အမျိုးသမီး မွေးဖွားပြီးမှ ခရီးဆက်သွားရန်အတွက် လက်ရှိခရီးသွားမဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စပယ်ဖျက်လိုက်လေတော့သည်။

အကြာမှီရက်မှာ အိဖြူမှာကလေးမိဖွားမိအချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးလာသောအခါ သူ့၏မိဘတွေက သူ့သမီးကို မိဖွားတဲ့အထိ အိမ်ကိုခေါ်သွားရန်အတွက် မောင်လတ်ဆီး ခွင့်တောင်းသောအခါ မောင်လတ်က ကျွန်တော်အမျိုးသမီး သက်သောက်သက်သာနေရမည်ဆိုရင်ခေါ်သွားပါ။

ကျွန်တော်လည်းအလုပ်ကတဖန်ဆိုတော့ အိဖြူက

အန်တီတို့နှင့် နေတာကောင်းမယ်လို့ပြောပြီး အိဖြူကို မိဘအိမ်းသို့ လိုက်ပို့လေတော့သည်။

ဒါကိုအခွင့်ကောင်းရပြီးဆိုပြီး ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုပိုင်းက ကောင်းမလေးမီးဖွားမည့်အချိန်မှာ သူ့ကိုသတ်ရန်ကြံစည်လေတော့သည်။

တကယ်လို့ သူရင်သွေးလေးရသွားမယ်ဆိုရင် သူ့တူပိုင်းဆိုင်တဲ့ အမွေအနှစ်အားလုံးဟာ ကလေးအတွက်ဖြစ်သွားမှာဆိုလို့ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် အိဖြူကိုသတ်ရန်အတွက် အကြံအမျိုးမျိုးဖြစ် အခွင့်ရေးကိုစောင့်မျှော်နေတော့သည်။

မကြာခင်အချိန်လေးမှာ အိဖြူရဲ့ဗိုက်ဟာတဖြေးဖြေးနာလာသောအခါ မိဘဖြစ်သူတွေက သူ့သမက်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး သမက်ရေ မင်းအမျိုးသမီးကတော့ ဗိုက်နာလို့အေးနေတယ်။

သမက်လေးမြန်မြန်လာပါ။ သားလာတော့မှ ဆေးရုံကိုခေါ်သွားရမယ်လို့ပြောလိုက်သောအခါ သဋ္ဌေးလေးမောင်လတ်မှာ အိဖြူရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းသွားလေးတော့သည်။

အိဖြူအိမ်ရောက်သောအခါ အိဖြူကို ဆေးရုံသို့ခေါ်
သွားလေတော့သည်။

ဆေးရုံရောက်သွားသောအခါ အိဖြူမှာ အမောမခံနိုင်
ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။ မကြာမှီအချိန်မှာပင် သဋ္ဌေးလေးအတွက်
သားလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားလေတော့သည်။

သားလေးမွေးပြီး ခဏအကြာမှာတော့ အိဖြူကိုအမော
မခံနိုင်လို့ အောက်ဆီဂျင်ပေးပြီး အရေးပေါ်အခန်းတွင် ထား
လေတော့သည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး သူဋ္ဌေးလေးနှင့်သူ့၏ယောက်ျားတွေက
ကြောက်လန့်ပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်မသိဖြစ်နေပြီး စိတ်သော
ကရောက်နေကြတော့သည်။

သိမ်မကြာခင်မှာပင် အချိန်မှာ ဆရာဝန်ကအခန်းထဲက
ထွက်လာသောအခါ သူဋ္ဌေးလေးက ဆရာဝန်း ကျွန်တော်အ
မျိုးသမီးဘယ်လိုနေလဲ သက်သာရဲ့လား။ ဆရာဘယ်လောက်
ပဲကုန်ကုန် ကုန်သွားပါစေ သူကျန်းမာရေးကောင်းအောင်လုပ်

ပေးပါ။

ကျွန်တော်ဆရာကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်လို့ ဝမ်းနည်း
မျက်ရည်ကျပြီး ပြောသောအခါ ဆရာဝန်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

အရင်ထက်အများကြီး သက်သာလာပါပြီ မကြောက်
ပါနဲ့ မကြာခင်းကောင်းသွားမှာပါ။

သူ့အခန်းထဲဝင်ကြည့်လို ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူနာကို
စကားအရမ်းမပြောခိုင်းနဲ့ မမောဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုပြော
ဆိုပြီး ဆရာဝန်က ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကောင်းမလေး မိဘတွေက သမီးကို
ကြည့်ပြီး ငိုယိုနေကြတော့သည်။

အိဖြူကိုတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်တော့ အောက်
ဆီးဂျင်တပ်ထားရမယ်လို့ ဆရာဝန်ကမှာထားပြီး သူ့ကိုသေ
ချာစောင့်ကြည့်ခိုင်းလေတော့သည်။

လိုအပ်တာရှိလိုဆိုရင် ဆရာဝန်ကိုလာခေါ်ဖို့လည်းမှာ
ကြားသွားလေတော့သည်။ ၎င်းအပြင်ညကို လူနာစောင့်တစ်

ယောက်ပဲရိရမယ်လို့ ပြောသောအခါ၊

သူဌေးလေးဖြစ်သူက ကျွန်တော်စောင့်လိုက်ပါမယ်လို့ ပြောသောအခါ၊ ယောက်ျားဖြစ်သူက ယောက်ျားလေးတွေစောင့်လိုက်မရဘူးသမက် အဲဒီအတွက် အန်တီပဲစောင့်လိုက်ပါမယ်လို့ ပြောသောအခါ၊ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းမှာ အမတို့လည်း ပြင်ပန်းပါတယ်။

မနက်ဆိုရင် အိဖြူအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်ဆင်ရအုံးမယ်မဟုတ်လား အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ဇနီးကို ဒီည

စောင့်ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းကပြောသောအခါ ဒါဆိုရင်လည်းပြီးတာပဲ ဦးဇနီးကိုသာစောင့်ခိုင်းလိုက်ပါတော့ဆိုးပြီး အားလုံးပြန်သွားကျလေတော့သည်။

ကိုညိုမှိုင်းက ဇနီးဖြစ်သူကို ဒါအခွင့်ရေးပဲ ညည်းနက်ချိန်ရောက်တာနဲ့ အောက်ဆီဂျင်ကို ဖြုတ်ထားလိုက်။ အောက်ဆီဂျင်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် သူ့မှာ အသက်ရှူလုံးလောက်အောင် ရရှိတော့မှာမဟုတ်ပဲ ခဏလေးနဲ့ အမောဆိုပြီး ရပ်သွားလိမ့်

မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြန်တက်ထားလိမ့်လို့ သူ့မိန်းမကိုမှာ ကြားလိုက်လေတော့သည်။

ညသန်းခေါင်းချိန်ရောက်သောအခါ ကိုညိုမှိုင်းရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ကိုညိုမှိုင်းငြောတဲ့အတိုင်း အိဖြူပါးစပ်ထဲကနေ အောက်ဆီဂျင်ကို ဖြုတ်လိုက်သောအခါ အိဖြူကအသက်ရှု မဝတာနဲ့ ကိုညိုမှိုင်းဇနီးဖြစ်သူကို လက်လေးနဲ့လှမ်းဆွဲသော လည်း လက်ကိုဖယ်ချပြီး ရပ်ကြည့်နေတော့သည်။

အိဖြူမှာ အမောမခံနိုင်တော့ဘဲ တစ်ခဏမျှကြာသေ အခါ ချေကုန်လက်ပန်းကျပြီး အသက်ရှုရပ်သွားလေးတော့ သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကိုညိုမှိုင်းဇနီးဖြစ်သူမှာ အိဖြူကိုအသက် ရှိသေးရဲ့လားလို့ ခေါ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာမှပြန်မထူး တော့တာကြောင့် အောက်ဆီဂျင်ဘူးကိုပြန်တပ်ထားလိုက်ပြီး နှာစမ်း၊ နှင့် ဆရာဝန်ကိုအော်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဆရာရေ၊ လာပါအုံး”

မြန်မြန်လေးလာပါအုံးလို့ခေါ်လိုက်သောအခါ ဆရာဝန်နဲ့ နှစ်မတို့က အမြန်ရောက်လာပြီး အိဖြူကိုစမ်းသပ်ပြီးသောအခါ အသက်မရှိတာကိုတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

နတ်စမက ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်လာတဲ့ အချိန်ထိ အိဖြူရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော်တော်လေးကောင်းနေတယ်။

“ဗုန်းကနဲ့ ဒိုင်းကနဲ့”

ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ထားမိဘူး။ ထားလိုက်ပါတော့ တခါတလေကျရင် ဒီလိုမျိုးဖြစ်တက်ပါတယ်။

ဆရာဝန်းက အိဖြူအသက်မရှိတော့ဘူး။ မိသားစုတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်လို့ ပြောလိုက်သောအခါ ကိုညိုမှိုင်း ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဆရာဝန်ရှေ့မောက်မာ အော်ငိုကာ အိဖြူနင် ငါတို့ကိုထားခဲ့ပြီးလားဟု လူကြားကောင်းအောင် အော်ငိုးရင်

ဆရာဝန်းတွေ ပြန်သွားသောအခါ သူ့၏ ယောကျ်ားကို ဗုန်း

ဆက်လိုက်ပြီး-----

ယောက်ျားရေး အိဖြူတစ်ယောက်တော့ သေသွားပြီ။ ဆရာဝန်းကစမ်းသပ်ပြီးတော့ အသက်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး၊ မိသားစုကို အကြောင်းကြားလိုက်လို့ပြောသွားတယ်။

ငါတို့ကိစ္စတစ်ခုတော့ အောင်မြင်သွားပြီလို့ ငါထင်တယ်။ နင်ကိုဘယ်သူ့မှာ မရိပ်မိဘူးမဟုတ်လား။ စိတ်ချစမ်းပါ။ ယောက်ျားရာ ဘယ်သူ့မှ သံသယစိတ်တောင်းမဝင်းဘူး။

ရှင်သာ သူ့ယောက်ျားနှင့်ယောက်ျားမကို မြန်မြန် အကြောင်းကြားပြီး မြန်မြန်လာတော့ဆိုပြီး ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အိဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်မှာ ကိုညိုမှိုင်းနီးပြောသောစကားတွေကိုကြားပြီး ဒေါသတွေထွက်ခါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ သူက လေးကိုကြည့်ပြီး ပြေးချီတော့လည်း ချီလို့မရပဲ ငိုယိုးနေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းက အော်ဟစ်ကာ ဖောင်လတ်ရေ ငါတို့တော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီး---

‘အိဖြူ’

‘အိဖြူ’--ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါတို့ကိုထားခဲ့ပြီးတဲ့ အခု မှ ဆေးရုံကနေ ဖုန်းလာလို့ဆိုပြီးပြောသောအခါ သူဌေးလေး မှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာပြောရမှန်မသိဖြစ်သွားပြီး ရပ် နေတဲ့နေရာမှာပင် ထိုင်းချကာ ငိုနေတော့သည်။

ဦးလေးဖြစ်သူက အိဖြူမိဘတွေကို အိဖြူဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်သောအခါ အိဖြူအမေ ဖြစ်သူမှာ ဒီကိစ္စကိုကြားတာနဲ့ မူးလဲသွားလေတော့သည်။

ယောကျ်ားဖြစ်သူနှင့် မိဘတို့ ဆေးရုံကို ငိုယိုပြီး ရောက်လာသောအခါ အိဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်မှာ သူ့ကလေးကိုပြေး ကြည့်လိုက်၊ ယောကျ်ားဖြစ်သူကို ပြေးကြည့်လိုက်၊ မိဘတွေ ကိုပြေးကြည့်လိုက်နဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်သွားသော အိဖြူမှာ သူ့ကို ဘယ်သူလုပ်ကြံလဲ ဆိုတာကို ပြောခြင်းသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မပေ- ဝိညာဉ်မှာ ကရောက်ကချားပြေးလွှား လျှက်ရှိလေတော့သည်။

ယောကျာ်းနှင့်မိဘများက အိဖြူကို လုပ်ရုံလုပ်ထုံများ ပြုလုပ်၍ သဂိုလ်းပြီး ကောင်းရာမွန်းယာရောက်အောင် ရေ စက်ချအမျှဝေလိုက်တော့သည်။

ဒါပေမဲ့ အိဖြူပိညာဉ်မှာ သူ့ကလေးနဲ့ယောကျာ်း

နားမှာပင်ရစ်သိရစ်စီနဲ့ နေလေတော့သည်။

ရက်သတပတ်မြောက်သောအခါ သူဌေးလေးက သူ့သားလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ယောက္ခ နှစ်ယောက်စလုံးကို သူ၏အိမ်တွင်လာနေရန်ပြောသောအခါ ယောက်ကွမနှစ်ယောက်စလုံးက ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သမက်လေးမောင်လတ် အားလုံးကတမျိုးစီး ပြောကြ ကုန်လိမ့်မယ် အိဖြူရဲ့မိဘတွေက ပြောသောအခါ ဒါဆိုရင် ဦးလေးတို့ ဆန္ဒပါပဲ။

ဦးလေးတို့သဘောမတူဘူးဆိုးရင် ကျွန်တော်မတိုက် တွန်းတာ့ပါဘူးလို့ ပြောဆိုလိုက်လေတော့သည်။

ဒါဆိုရင်ကျွန်တော့်သားလေးကို ဦးလေးတို့နှင့်သာပို့

ပေးထားပါမယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးကငယ်သေး-
မအေမရှိတော့ ကျွန်တော်လည်းဘာမှ လုပ်တတ်မှာမဟုတ်
ဘူး။

ကျွန်တော်သားလေးကို နေ့တိုင်းလိုလို လာကြည့်
ပါမယ်။

နောက်တစ်ခုတော့ ဦးလေးတို့ ကျွန်တော်သားလေး
အတွက်လိုအပ်တာအကုန် ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ် အဲဒီကိစ္စ

မှန်သမျှအားလုံးကို ဦးလေးတို့ လက်ခံပေးပါလို့ ပြောသောအခါ
ယောက်ကွမဖြစ်သူက ဒါကတော့မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့
အတွက် ဦးလေးတို့ မညှင်းပါဘူး။

ဒီစကားကို ကြားသောအခါ သူဌေးလေးမောင်လတ်
မှာ ဝမ်းသာပြီး သားလေးနှင့်ယောက်ကွမနေဖို့၊ စားဖို့၊ သောက်ဖို့
အစစအရာရာကို အဆင်းပြေအောင် စီစဉ်ပေးလေတော့သည်။

သူဌေးလေး ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမိုင်းနှင့် သူ့မိန့်မတို့
နှစ်ယောက်စလုံး စကားပြောရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အိဖြူ

ကို သတ်လိုက်ပြီး၊ ဘယ်သူမှလဲ မသိကြဘူး။

ဒီတိုင်းဘဲ အူကလေးကိုလည်း သတ်လိုက်ရင် ငါတို့ ဖြစ်ချင်းတာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဝိညာဉ်ဖြစ်သူ အိဖြူသိသွားသောအခါ သူတို့ကို ဒီတိုင်းလွတ် ထားလို့မရတော့ဘူး မဟုတ်ရင် ငါကလေးလည်းသေသွား- လိမ့်မယ်။

ငါယောကျ်ားလည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရမှာမ ဟုတ်တော့ဘူး။

အဲဒီတော့ သူတို့ကိုငါလွတ်ထားလို့မတော့ဘူးဆိုပြီး ကိုညိုမှိုင်းတို့လင်းမယားနှစ်ယောက် စကားပြောနေတဲ့ အချိန်

မှာအဝတ်အဖြူရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ခြံရှေ့ကနေဖြတ်သွားတာကို လျှပ်တစ်ပျက်နဲ့တွေ့လိုက် သောအခါ ကိုညိုမှိုင်းရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူက လန့်သွားလေတော့ သည်။

‘ယောကျ်ားရေ ခြံရှေ့မှာ ဖြူဖြူကြီး၊ ဆံပင်အရှည်

ခွဲမိန်းမတစ်ယောက် လမ်းရွှေ့ကသွားတာကို ကျွန်မတွေ့
လိုက်တယ်။

ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာမှလည်းမရှိဘူး။ တကယ်အခုပဲ ရှင်
ခွဲ စကားပြောရင် ခွဲခြံရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်လို့
ရှင်ကိုပြောနေတာ။

ဒါဆိုရင်လဲ လာသွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး ကိုညိုမှိုင်း
က ခြံရှေ့မှာ ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရ၊ ခြံပတ်ပတ်
လည်လိုက်ကြည့်သော်အခါ ဘာမှမရှိတော့။

မိန်းမဖြစ်သူကိုဘာမှလဲမရှိပါဘူး။

မဟုတ်ဘူးယောက်ကျား ဖြူဖြူကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဖြတ်သွားတာကို ကျွန်တော်ကို ကျွန်မတွေ့လိုက်တွေ့
လိုက်တယ်။

မင်းစိတ်တွေက အိဖြူကို သတ်လိုက်လို့ စိတ်ချောက်

ချောက်ချားချားဖြစ်နေတာပါလို့ပြောဆိုပြီး လာသွားအိပ်ကျရ
အောင်လို့ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုညှိမှိုင်းဖြစ်သူမှာ အိပ်ပျော်သွားပြီး သူ့မိန်းမဖြစ်သူ မှာတော့ အခုနက ကိစ္စကိုတွေ့ရင် အိပ်မပျော်ပဲဖြစ်နေတော့ သည်။

ဒါက ဘာဖြစ်နိုင်မလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေရင် ခွေးအူသံ ကိုကြားရလေးတော့။ ထိုခွေးအူသံသည်တဖြေးဖြေးနဲ့ ကျယ် လာသောအခါ ညှိမှိုင်းရဲ့ မိန်းမဖြစ်သူက ကြောက်စိတ်တွေး ဝင်းလာပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာမှမတွေ့ပေ။

လေတိုက်တဲ့အသံနှင့် သစ်ပင်ယိမ်နွဲ့တာတွေကိုပဲ တွေ့ရလေသော်အခါ ၎င်းကိုစိုက်ကြည့်နေရင် မကြာခင်မှာ ပြတင်းပေါက်နားကနေ အဝတ်ဖြူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြတ် သွားတာကို မြင်လိုက်သော ကိုညှိမှိုင်းရဲ့ မိန်းမက လန့်သွား ပြီး---

“အောင်မလေးဗျာ”

“သရဲ--သရဲ” ကယ်ကြပါအုံးဆိုပြီး သူ့ယောက်ကျား ဆီသို့ အော်ဟစ်ပြေးလေးတော့သည်။

ကိုညိုမှိုင်းမှာ အိမ်ယာမှ လန်နိုးပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ညအချိန်မှာ အဲဒီလိုအော်ရလား။ ချွေးတွေးလဲ တသီးကြီးကျ နေတာပဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးသောအခါ--

ကျွန်မပြောတာ ရှင်နားမထောင်ဘူး။ ခွေးအူသံကြား လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး။

အပြင်ဘက်ကိုကြည့်နေရင် သိမ်မကြာခင်မှာ အဝတ် ဖြူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်နားကနေဖြတ် သွားတာကို ကျွန်မတွေ့လိုက်တာ အိဖြူနဲ့တူတယ် လို့ပြော လိုက်သည့်အခါ ကိုညိုမှိုင်းမှာ ဒီနားကနဲဖြစ်သွားပြီး ဘာပြော လိုပြောရမှန် မသိဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့ကိုသတ်လိုက်လို့ သူကကျွန်မတို့ကို သတ်ဖို့ ဒီ ပုံစံနဲ့လိုက်နေတာလားမသိဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို သူ လွတ်ပေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့သေချာတယ်။

ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုမြင်သွားတဲ့က အိပ်လို့ လဲရမှာမဟုတ်သလို၊ စားလို့လဲရမှာတော့မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ညည်းညူးရင်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နောက်နေ့ မနက်လည်ရောက်သော ကိုညိုပိုင်းရဲ့မိန်းမက ကျွန်မတကယ်တွေ့လိုက်တာပါ။ ရှင်နဲ့စကားပြောတဲ့အ

ချိန်းက ခြံရဲ့အပေါက်ဝနားမှာ ဖြတ်လျှောက်တာကို မြင်လိုက်တာ။

ပြီးတော့လည်း အိပ်ယာထဲဝင်တော့ ရှင်ကအိပ်ပျော်သွားတယ်။

ကျွန်မကအိပ်လို့မရလို့ မြင်တွေ့ခဲ့တာကိုစဉ်းစားနေချိန်းမှာ ခွေးအူသံကြားလို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ထွက်ကြည့်တော့ လေတိုက်သံနဲ့ သစ်ပင်ယိမ်းခွဲနေတာကို ဒါကိုပြတင်းပေါက်ကနေကြည့်နေရင် ဖျက်ကနဲ့ပြတင်းပေါက်ကနေ ဖျက်ကနဲ့ အဝတ်ဖြူနဲ့ ဖြတ်သွားကပ်ပြီးဖြတ်သွားတာတောင် ကျွန်းမအဲဒီလောက်လန့်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဖြတ်သွားတာ တခြားရုပ်နဲ့မဟုတ်ဘူး။ အိဖြူရုပ်နဲ့ ဖြစ်နေတော့ အဲဒီမှာကျွန်မလန့်သွားပြီး အသက်တောင်မရှိသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

အိဖြူကသေသွားပြီ ဆိုပေမဲ့ ရိုးရိုးသေသွားတာမဟုတ်
တာ။

သူ့ကို လုပ်ကြံလိုသေသွားတာဆိုတော့ မပြည့်ဝတဲ့
ဆန္ဒတွေအများကြီးရှိတော့ ဝဋ်မကျွတ်သေးပဲ အစိမ်းသေးဘ
ဝနဲ့ ငါတို့ကိုချောက်နေတာ။

ငါတို့ကို သူ့ဝိညာဉ်က လာချောက်နေလားမှမသိဘူး။
အဲဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ပဲ ငါထင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်လဲ သူက
လောလောဆယ် သရဲပဲဟာ ငါတို့ကိုဘာလုပ်နိုင်မှာလဲလို့
ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန်မှာ သူဌေးလေးရောက်လာပြီး
ဦးလေးတို့ ဘာတွေတောင်းပြောနေတာလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုညိုမှိုင်းက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး
ငါ့တူရား၊ မနွေညက်မင်း အဒေါ်ဘာကိုလဲ မသိဘူးကြည့်ပြီး
လန့်သွားတာ၊ အဲဒီကြားက ခွေးအူသံကိုကြားသွားတော့ ပို
ပြီးလန့်တာ၊ အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေတာ ငါ့တူရား။

အဒေါ်ညညအိပ်ယာဝင်းခါနီးကျရင် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ယာထဲဝင်ပါ ဘယ်မကောင်းဆိုးဝါးမှ ကပ်လို့မရဘူး။

ကဲငါ့တူ ဒါနဲ့နေပါအုံး မင်း သားလေးနဲ့မင်းယောက္ခကို သွားခေါ်မယ်လို့ ပြောပြီးသွားတာ ပြန်လာတော့ ကလေးထည် ပါမလာဘူး။ ယောက္ခမလည်းပါမလာဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့” ဒီလိုပါဦးလေး ကျွန်တော် ကလေးနဲ့အတူလာနေဖို့ ယောက္ခမနှစ်ယောက်စလုံးကိုခေါ် တော့တစ်ယောက်မှ မလာကြဘူး။

ဒီကလေးကို ဘန်းပြပြီးလာနေတယ်လို့ အားလုံးထင်း လိပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကိုပြောပြီး ဒီကလေးကြီးလာတဲ့အထိ 'ဒီအိမ်မှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပါ မယ်လို့ပြောလေတော့သည်။

သားလေးကိုသမက်လာကြည့်ခြင်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အခါခါပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေးလာ ကြည့်လိုရပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကိုပြောလိုက်တော့ ဘာမှ

ပြောလို့မရဘဲ သူ့တို့ပြောတာကို လက်ခံလိုက်တော့တယ်။

ဒါအပြင် သားလေးကို ဘာပဲလုပ်ပေးလုပ်ပေး၊ လုပ်ပေးချင်းတာ အကုန်းလုံးလုပ်ပေးလို့ရပါတယ်။ ဦးလေးတို့ဘာကိုမှ မတားပါဘူးလို့ ယောက်ကွယ်နဲ့ ယောက်ကွမနှစ်ယောက်စလုံးပြောကြလေတော့သည်။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး သူတို့ပြောတာမှန်ပေမဲ့ သားလေးကမင်းသား မင်းနဲ့အတူတူနေရမှာလို့ ကိုညိုမှိုင်းကပြောလေတော့သည်။

ထိုအခါ မောင်လတ်က မဟုတ်သေးဘူးဦးလေး သားလေးကကျွန်တော်သားလေးဖြစ်ပေမယ့် ကလေးကငယ်သေးတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ဖက်က အဖေတစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲလို့ ဒီလိုငယ်တဲ့ကလေးကို ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ အဲဒီအတွက်ကြောင့် သားလေးကို ယောက်ကွနဲ့နေတာပဲကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

ငါတူရာ မင်းကလဲကွာ ဒီကလေးကိုငါ့မိန်းမကြည့်ပေး
မှာပေါ့၊ မင်းကဘယ်အရာလုပ်လုပ် ငါတို့ကို တစ်စိမ်းဆန်းဆန်း
ပဲထားတယ်။

ငါတို့ကဘာအတွက်ရှိလဲ ဒီကလေးကငါ့မီးလေးကွာ
ငါတို့က သူ့ကိုပြုစုမှာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့လည်းငါတို့မှာ တာ
ဝန်းရှိတယ်လေးလို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ သူ့ဌေးလေးမောင်
လတ်က ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမွန်းမွန်းကြည့်နေတဲ့ကြား
က ကျွန်တော်အမျိုးသမီးဟာ မထင်မှတ်တာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။

အခုလည်း ကျွန်တော်ကလေးလည်း အဲဒီလိုမဖြစ်-
အောင် သူ့အဖွားအေတွေ့ဆီနေတာ ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်
တော်ထင်လို့ ပြောလိုက်ပါလည်းပါတယ်။

ဦးလေး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်မျိုးမောင်းပါနဲ့ ပြော
လိုက်လေသောအခါ ကိုညိုမှိုင်းနှင့်သူ့ဇနီးတို့ ကြံစည်ထား
သော အကြံမှာ ပျက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ညိုမှိုင်းဇနီးက ဒီကိစ္စကို ဒီလိုလုပ်ရင်မကောင်း
ဘူးလား။

မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မအဒီကလေးကို နို့မုန့်တွေ
ဝယ်ပြီး သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ ပြီတော့ အဲဒီနို့မုန့်မှာ အစိမ့်
နည်းနဲခပ်လိုက်ပြီး အဲဒီဘူးကို သူ့အဖွားအေတွေမသိအောင်
အသလေးထားလိုက်မယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့ဘာ
ပျက်သနာမှ မရှိဘူး။

ငါတို့ကိစ္စလည်း အောင်မြင်သွားလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကို
ညိုမြိုင်းနှင့် သူ့ရဲ့ဇနီးတို့ပြောနေတာကို ဝိညာဉ်အစိမ်းသေ
ဘဝသို့ရောက်သွားသော အိဖြူ သိသွားသောအခါ သူ့တို့ကို
ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။

သူတို့ကိုတစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မဟုတ်ရင်
ငါ့မိသားစုတွေ တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ ကိုညိုမြိုင်းနဲ့သူ့ဇနီးဖြစ်
သူမှာ အိမ်တွေမယ် မိန်းမရေ၊ မနက်ကျရင် လုပ်စရာတွေ
အများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုညိုမြိုင်းမှာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့
သည်။

ထိုအချိန်မှာ ခွေးအူသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကိုညိုမှိုင်းရေ ထတော့၊ ထတော့ မနေညကလို ခွေးအူသံကြားရပြီးတော့မှသူ့ကိုတွေ့လိုက်တာ။

အခုလည်းခွေးအူသံကိုကြားရတော့တယ်၊ ခွေးအူသံကတဖြေးဖြေးကျယ်လာလေတော့သည်။

ဒါနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပြတင်ပေါက်ကနေ ငေးကြည့်နေရင် ဖျက်ကနဲ့ အဖြူရောင်းတစ်ခု ဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ လန့်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အပြင်ကိုထွက်လာသောအခါ ဘာမှမတွေ့ရတော့သဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရအောင်းဆိုပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ အိဖြူရဲ့ အစိမ်းသေးဝိညာဉ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကွယ်မှာ ရပ်နေတာကိုတွေ့သော လင်းမယားနှစ်ဦးစလုံးတွေ့သွားသောအခါ---

‘အမလေးဗျာ’

ကယ်ကျပါအုံး လို့ အော်သောအခါ ဝိညာဉ်က

ကြိုက်သလိုအော် ဘယ်သူမှ ကြားရမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်းတို့ လုပ်တဲ့ အားကုသိုလ်တွေကို နင့်တို့ခံရမှာပါ။

ဒီအမွေးလိုချင်လို့ ငါကိုသတ်တယ်၊ အခုငါ့သားကို သက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်မဟုတ်လား။

ငါ့အခုလူမဟုတ်ဘူး သီခံခွင့်လွတ်ဖို့ဆိုတာ ငါမိသားစုထိလာရင် နင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်မှမကျန် ငါ သတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး ကြုံးငါးလေတော့သည်အခါ ကိုညှိပိုင်းနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူတွေက အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ငါတု.မှားခဲ့ပါပြီ။

နောက် ဆိုရင် ဒီလိုမလုပ် တော့ ပါဘူး၊ ငါတို့ကိုခွင့်လွတ် ပေးပါလို့တောင်းဆိုလိုက်သောအခါ-----

အိဖြူကနင်းတို့ကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွတ်ရင်တောင် ငါကခွင့်လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

နင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မှ ငါမိသားစုအတွက် စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်မှာ၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ကလေးနဲ့

ငါယောက်ကျား၊ ငါ့မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။

နင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မရှိတော့မှ ငါတမလွန်
ဘဝကို စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ သွားလို့ရမှာလို့ပြောသောအ
ခါ ကိုညိုမှိုင်းနှင့်ဇနီးဖြစ်သူက အဲဒီလိုမလုပ်လိုက်ပါနဲ့။

အိဖြူနှင့် ဘာဖြစ်ခြင်းလဲ၊ နင်ကျေနပ်အောင်းငါဘာ
လုပ်ပေးရမလဲ၊ နင်းဖြစ်ချင်းတာငါတို့တက်နိုင်သမျှလုပ်ပေးပါ
မယ်။

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မမိသားစုနှင့် မြန်ပေါင်းချင်းတယ်၊
ရှင်တို့လုပ်ပေးလို့ရမလား၊ မရဘူးမဟုတ်လား။

ကိုယ်သေးမှာ ကျတော့ အရမ်းကိုကြောက်ကျတယ်
မဟုတ်။

ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကိုတစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်။

ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်တို့ ကျွန်မကိုသတ်လိုက်တာရော၊
ကားကြောင့်သတ်လဲဆိုတာရော၊ အကြောင်းစုံကို ငါ့ယောက်
ကျားနဲ့ ငါ့မိဘတွေဆီ ပြောပြရင်ငါခွင့်လွတ်မယ်။

မဟုတ်ရင် နှင်တို့ကိုငါသတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းချောက်
လိုက်သောအခါ ကိုညိုမိုင်းရဲ့ မိန်းမဖြစ်သူက လန်ဖြန့်ကာ
အိဖြူနှင့်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်ပါမယ်။

ဒါဆိုရင်မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စကိုအရင်လုပ်၊မ
လုပ်လို့ကတော့ နှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ညရောက်တာနဲ့
ဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်ကိုပဲပြေးပြေး ငါလိုက်သတ်မှာလို့
ပြောဆိုပြီး အိဖြူမှာ ထိုးနေရာကနေပျောက်သွားတော့သည်။

အိဖြူမှာ သူ့ယောက်ကျား တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာဆိုပြီး
သူသွားတဲ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်ရတာနဲ့

သူ့ ကလေးလည်း ဘာမှမဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ရတာတ
ဖက်နဲ့ ပြေးလွှာရင် ဝိညာဉ်ဘဝရောက်သွားသော အိဖြူမှာ
ငိုးယိုးနေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်သောအခါ ကိုညိုမိုင်းတို့
လင်းမယားနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်ကိုပြေးရမှန်၊ ဘာဆက်-
လုပ်ရမှန်မသိ စဉ်းစားနေရင် နေလည်အချိန်သို့ရောက်သော

အခါ မပြောလိုလည်းမရ၊ မပြောရင်အသက်ပါသွားမှာလည်း စိုးရိမ်းကြတယ်။

ပြောရင်တော့ အသက်ရှင်မယ်ဆိုပြီး ကိုညိုမှိုင်းသည် တူဖြစ်သူ သူဌေးလေးမောင်လတ်နှင့် အိဖြူမိဘတို့ကို ပြောစရာရှိဆိုပြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူဌေးလေးနှင့်သူ့ပေးကွမတွေး ရောက်လာသော အခါ ကိုညိုမှိုင်းနှင့်ဇနီးဖြစ်သူက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုကယ်ပါအုံးလို့ ပြောသောအခါ-----

သူဌေးလေးမောင်းလတ်က ဦးလေးဘာဖြစ်တာလဲ ဗုန်း၊ ဒိုင်း၊ ကြီးနဲ့ ကယ်ပါအုံးလို့ပြောရလောက်အောင် ဘာတွေးဖြစ်သွားလို့လဲ မေးသောအခါ အရင်းဆုံး ဦးလေးဖြစ်သူနှင့်သူ့ဇနီးက မင်းငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

ပြီးတော့ အိဖြူမိဘတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ အညွန့်ညွန့်တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်အဲဒီလို ပြောလဲဆိုတော့ အိဖြူကမနေညက

သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကျွန်တော်တို့ကိုလာပြီး ချောက်တယ်။

အဖြစ်နိုင်ဘာများ ကျွန်တော်မိန်းမက မသေးခင်လည် ဘယ်သူကိုမှ မကောင်းတာမပြောတဲ့သူက သေသွားမှ ခင်ဗျာ တို့ကိုလာချောက်ရတယ်တဲ့။

အိမ်ယာဝင်ရင် ဘုရားရှိခိုးပြီးအိပ်၊ သူ့ကခင်ဗျာတို့သံ ယောဇဉ်ရှိလိုဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။

မဟုတ်ဘူး အိဖြူသေသွားတာ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ပါလို့ပြောသောအခါ၊ သူဌေးလေးမောင်လတ်မှာ ခေါင်းတွေး ပူးထူးပြီး ခင်ဗျာတို့ဘာပြောလဲမေးသောအခါ-----

အိဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်က မနေညကျွန်တော်တို့ဆီလာပြီးသူ သေသွားတဲ့ကိစ္စကို အမှန်တိုင်း မိဘနှင့် ယောက်ကျားကိုပြော ခိုင်းတယ်။

မပြောရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းချောက်တယ်လို့ပြောသောအခါ--

သူဌေးလေးမောင်လတ်က နေပါအုံး၊ ဦးလေးတို့ဘာ ပြောနေတာလဲ ကျွန်တော်မရှင်ဘူး၊ အိဖြူကသေသွားပြီးပဲ၊သူ

ကဘယ်လိုလို ဦးလေးတို့ကို သတ်မယ်လိုပြောလိုရမလဲ။

ဒီလိုပါ ငါ့တူရာ မင်းမိဘတွေဆုံးသွားပြီးနောက် မင်း တစ်ယောက်ပဲရှိတော့ မင်းအမွေပစ္စည်းတွေကလဲများတယ်။

ပြီးတော့ ငါတို့ကလည်း မင်းအမွေပစ္စည်းတွေ လိုခြင်း တာနဲ့ မင်းအိမ်မှာမင်းနဲ့အတူလာနေဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ငါတို့ပြော တာမှန်သမျှ မင်းလုပ်ဖို့ပါပဲဆိုပြီး အဲဒီအကြံနဲ့ငါတို့မင်းအိမ် ထဲဝင်လာတာ။

ဒါပေမဲ့ မင်းကငါတို့ကိုမမေးပဲနဲ့ အိမ်ထောင်းဖက်တစ် ယောက်ရှာလိုက်တယ်။

တကယ်လို့မင်းအိမ်ထောင်းကျသွားရင် မိန်းမပြောတာ ကိုနားထောင်းရင် ငါတို့လင်းမယားနှစ်ယောက် ဘာမှမရတော့ မှာဆိုလို ထမင်းထဲမှာ အဆိပ်ခပ်တာ ငါတို့လင်းမယားနှစ် ယောက်ပါပဲ။

အဲဒါတင်မကဘူးမင်သာရင်သွေးလေးရသွားမယ်ဆို ရင် ဒီအမွေပစ္စည်းတွေဟာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ထဲပဲ ပိုင်း ဆိုင်းသွားမှာဆိုပြီး မင်းစားတဲ့ထမင်းထဲ အဆိပ်ခပ်တာကို

မင်ခွေးလေးက စင်းကယ်သွားတယ်၊ ဆေးရုံမှာ အိဖြူကအ

ကောင်းကြီး ငါမိန်းမက ပါးစပ်ထဲက အောက်ဆီဂျင်ဘူးဖြုတ်
လိုက်တော့မှ၊ သူ့အသက်မရှိတော့တာ။

အခုမင်းကလေးကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်းတော့တဲ့အခါ အိ
ဖြူရဲ့ ဝိညာဉ်ကလာပြီး ငါတို့ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အလွန်း-
လောက်ကလာချောက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဦးတို့ကလည်း ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားပြီးပဲ ငါ
တို့ကိုတာလုပ်နိုင်မှာလဲဆိုပြီး မင်းသားလေးကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်း
တော့မှ ငါတို့ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်ချလာတာ။

ဦးတို့က မင်းတို့ကို အဲဒီလိုကြံစည်းတာကို
အိဖြူဝိညာဉ်သိသွားတာနဲ့ မင်းဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ
မင်းဘာမှမဖြစ်အောင်း နောက်တကောက်ကောက်လိုက်နေ
တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသားလေးကိုနားမှာလည် သူ့ရှိနေတယ်။

သူ့မိဘတွေကို သတိရလို့လဲ သွားကြည့်တယ်လို့
ငါတို့ဆီပြောပြီး မျက်ရည်တွေ တောက်တောက်ကျနေတာ

ကိုတွေတော့မှ ငါတို့မှားသွားအကြောင်းကို သိရတော့တယ်။

အဲဒီအတွက် ငါတူတာအပြစ်ပေးပေး ဦးတို့ကျေကျေ နပ်နပ်နဲ့ခံယူပါမယ်လို့ ပြောလိုက်လေတော့သည့်အခါ--

သူဌေးလေးမှာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး မခံမရပ်ဖြစ်ကာ

စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို ခါးပတ်ကြီးနှင့်ရိုက် ပါလေတော့သည်။

မတ်ရိုင်းတဲ့ဟာတွေ ငါ့မိန်းမကမင်းတို့မိသားစုကို မ ကောင်းတာတာမှမပြောဘူး။ မင်းတို့စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ စေလိုတောင်းပြောတယ်။

ခင်ဗျာတို့ စည်းစိမ်းဥစ္စာတွေ လိုခြင်းရင်း ကျွန်တော် ပေးမှာပေါ့။

ခင်ဗျာကတစ်ဖန်မှမဟုတ်တာ ကျွန်တော်ဦးလေးအရင်း လည်းဖြစ်တယ်။

အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျာတို့ကို ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်တင် ထားတာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော်အမှားကြီးလုပ်မိသွားပြီ။

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ငွေကြောင့် ကျွန်တော်မိန်းမကို သတ်
လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ၊ ငါယော
ကျားလားမကယ်ဘူးလားလို့ စိတ်ထဲမှာထင်နေမှာပဲဆိုပြီး ငို
ရင်နဲ့ ဒေါသတွေထွက်ကာ ကျွန်ုပ် ခင်ဗျာတို့ကိုသတ်မယ်ဆို
ပြီး လုပ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ အိဖြူမိဘတွေက သူဌေးလေးမောင်-

ကို ဆွဲပြီး သမက်လေးရယ် ဖြစ်တာဖြစ်သွားပြီး မလုပ်နဲ့တော့
မင်းမိန်မမရှိတော့ပေမဲ့ မင်းကလေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ
သတွေကို လျော့လိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေကို တရားဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်
လိုက်ပေါ့လို့ပြောဆို လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ သူဌေးလေးက သူတို့ကို တရားဥပဒေအရ
အရေးယူလိုက်တော့သည်။

အိဖြူကိုလည်း ကောင်းယာမွန်ယာရောက်အောင်း အ

ဝင်းကျွတ်သေးသော အစိမ်းသော ဖိလပ်

၄

လှူဒါနပြုလုပ်ပေးပြီး နောင်တမလွန်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံမည်ဟုပြော
ဆိုလိုက်ရင် နတ်ဆက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ဝိညာဉ်များနေသောနေရာ

အချိန်ကာလမှာလွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က
ဖြစ် လေသည်။ ယခုမြင်နေရသော ချိုနွယ်ပိတ်ပေါင်း
လွမ်းခြုံဖြန့်ကျက် ထားသည့် နေရာသည် ထိုစဉ်အချိန်က
ရွှေကျင်သူများ၊ ရတနာ သိုက်ရှာဖွေသူများနှင့် အလွန်စည်ကား
ရာ အရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ပြင် ကုသိုလ်ကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုးများ၊ တောင်ပြိုကျ
ခြင်း၊ မြေပြိုကျခြင်းများစသည်တို့ ဝန်းခဖူးရာ ဒေသလည်း
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုကလည်း မမှားပေ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဇနီးတို့သည် တောင်ပြိုမှုများ ပေါများရာ အန္တရာယ်ထူထပ်သော ထိုအရပ်ဆီသို့ ချွဲတိုးလမ်း ဖောက်လုပ်လျက် အခက်အခဲမျိုးစုံအောင် ကျော်လွှားရင်းခြေ လှမ်း ခဲ့ကြလေသည်။

ခြုံအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသလို ရေတသွင်သွင် ဟန်ချက်မလွဲရအောင် အသက်အောင့်လျက် လျှောက်ခဲ့ကြရ သည်များလည်း ရှိလေသည်။

ယင်းနောက် ချောင်းဦးစပ်မှ နှစ်ယောက်သား အမောဖြေနေပြီးမှ ရှေ့တူရှုတွင် မြင်နေရသည့် မတ်စောက် နေသော တောင်ကြီးကားသို့ ဆက်လက်တက်ရောက် စို့ သင့်မသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သန်းလာရာ ချောင်းဖျါ မြေသည်မှာ 'ပုဂ္ဂိုလ်သကြားလုံးချောင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ နေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သကြား မရှိတော့မသိ။

စီးထားသော ဖိနပ်တွေက ရေညှိဖြင့်ချောက်နေသည်။

ကျောက်တုံးကို လှမ်းနှင်းလိုက်လေ တိုင်း လူပါချောပြီး ယိုင်လဲမလိုလို အခါခါဖြစ်ခဲ့ ရသေးသည်။

တလဟောဝါးလုံးထိုးစီးနေသည့် ချောင်းထဲသို့ ပင်ကျ၍ ရေစီးနှင့် တိုးတိုက်မျောပါ ရမလိုလို ရင်နှလုံးခုန်လှုပ်ခဲ့ရသေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်က သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဤသို့ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုသည်။

“ဘယ်လို နေရာကြီးတွေကို ရှင်ခေါ်လာရတာလဲ တစ် စက်ကလေးမှ ကောင်းတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေးဘူး”

“အေးကွာ ကိုယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းခံစားမိတာပါပဲ ဟိုတုန်းက ကိုယ်မှတ်မိထားဖူးတဲ့ နေရာထက်တောင်မှ ပိုဆိုးတဲ့ အခြေအနေကို ဆိုက်နေပြီ”

ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့် ပြုံးပြလျက်-----

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး
အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

မို့မို့လို့ရင် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့
တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါ
သည်။

ပူရီန်းသကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည်
ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကလမက်’
မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့်
ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး
အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

မို့မို့လို့ရင် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့
တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါ
သည်။

ပူရီန်းသကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည်

ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ 'ကလမက်'
မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့်
ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး
အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

နို့မို့လို့ရင် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့
တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါ
သည်။

ပူရီနီးသကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည်
ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ 'ကလမက်'
မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့်
ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး
အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

နိဗ္ဗိလ္လိရင် ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့ တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည် ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကလမက်’ မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့် ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေးအောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

နိဗ္ဗိလ္လိရင် ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့ တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည် ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကလမက်’ မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့် ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

နို့မို့လို့ရင် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ကျွန်မတို့ ကိုဆက်မတိုးကြဖို့ တားများတောင် တားထားမလားမလိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါ သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြားလှားချောင်းထဲက ရေအလျင်သည် ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကလမက်’ မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းအောက်ရှိ ကျောက်တုံး ချွန်ချွန်ကလေး တွေပေါ်တွင် ခြေကိုမနည်းသတိနှင့်ထိန်း နင်းရင်း ထိုအခါ ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကိုရယ်သရော မောသရော နှင့် ပြုံးပြလျက်

“ဟိုတုန်းကလူတွေ သေခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဆွေး အောင် ကြာခဲ့တာမို့လို့ပေါ့။

နို့လို့ရင် ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ကျွန်မတို့ ဆိုဆက်မတိုးကြဖို့ တားများတောင် တားထားမလားမသိဘူးနော်” ဟူ၍ ဆိုလာပါသည်။

ပူရီနိုးသကြားလုံးချောင်းထဲက ရေအလျင်သည် ကယ်လီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကလမက်’ မြစ်ကြီးထဲသို့ ဦးတိုက်ပြေးလွှား စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတောင်ခြေ (၁၂) မိုင်အတွင်းရှိ မြေပေါ်တွင် လက်တစ်ဆုပ် စာလောက်ရှိမည့် မွေး မြူရေးသမားတွေနေထိုင်ကြသလို သူတို့အားလုံးကလည်းကြီး ပွားချမ်းသာ နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ပါလျက် တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် နီးနီးကပ်ကပ်မရှိ ကြဘဲ တစ်အိမ်စီခြားပြီး ဆောက်ထား ခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ တောခေါင်းတို့ နေအိမ်နှင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးမှ တောင်ပေါ်သူတောင်ပေါ်သားတို့၏ နေအိမ် အဆောက်အဦများသာ ပါရှိနေသည်။

မြေတွေက ချောမွေ့ခြင်း မရှိလောက်အောင် ကြမ်း

တမ်းရိုင်းထစ်နေပြီး မြေပြန်ဆိုသည် မှာရှားသည်။

သို့နှင့် အအေးဒဏ်က ခါးသီးစရာ ရှိနေသလို တစ်ဆောင်းတွင်းပတ်လုံး နှင်းဂွမ်းစိုင်တွေကပါ ဖွဲဖွဲရောရောတစ်နေကုန်ကျနေခဲ့သည်။

သို့တိုင် နွေအခါရောက်ပြန်တော့လည်း အပူက ဆယ်နေကဲနေပြန်သည်။ ထိုအခါတွေမှာ တရားလွန် အောင်ပူသည်။ တောင်၏အထွတ်အဖျားဆီသို့ တက်ရောက်၍ ကြည်ပြန်သော် တောင်ဘက်ပိုင်း မိုင်(၃၀) (၄၀) ဝေးလေမည့် နေရာက မောင့်(တ)ရှက်စတား တောင်ကြီး၏ လှပသော် သို့သော် ထိုမွေးမြူရေး ခြံကြီးကား ကာလတစ်ခု နှင့်အတူ ရွှေလျားပျောက်ကွယ် သွားလေတော့ပြီတကား။

အလယ်ရာစုခေတ် တစ်ခေတ်၌ထိုဒေသတစ်ဝိုက် တွင်ရွှေမိုင်းတွင်းကြီး ပေါ်ထွန်းဖူးသည်။

သို့နှင့်အမျှ ထိုမြေနှင့်တောင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသော သူတွေမှာလည်း ရွှေသူဌေး၊ ရတနာသူဌေးကြီးများ အဖြစ်နှင့် အလွန်အင်မတန် ကောင်းစား ဖူးလေသည်။

တောင်ကြောမှ ရွှေအရချောင်သွားသော သတင်း
တွေကြောင့် ဘဝအတွက် ကံစမ်းမဲဖွင့်ချင်လိုသူများ ရွှေခိုင်း
ကြီး များ ရှိရာဆီသို့တစ်သုတ်သွားလိုက်၊ တစ်သုတ်ရောက်
လာလိုက် နှင့် ရှိနေသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်က
တောင်ကြောများသည် တိုင်းနိုင်ငံအသီးသီးမှ လူမျိုးစုံတို့ကို
ရွှေဆိုသော အသိတစ်ခုဖြင့် မြူဆွယ်ဖြားပေးလင်း နေသလိုပင်
ရှိခဲ့ရသည်။

ဗွေဆော်ဦးအဖြစ် ဥရောပတိုင်းရင်းသားတို့က တပ်စွဲ၍
ရွှေတွေကို ဖွေရှာနေစဉ်မှာပင် သူတို့ထက်ဖွဲကောင်း၍
ပိုအပင်ပန်း ခံနိုင်အားရှိသော ဂန္ဓလရာဇ်တိုင်းသား တရုတ်
များကပါ ရောက် လာကြလျက် ဥရောပတိုင်းရင်းသားတို့နှင့်
အလှမ်းကွာကွာတွင် စခန်းချ၍နေထိုင်သည်။

တရုတ်တို့က ရွှေတွေသိမ်းပိုက်ပြီး တကယ်ချမ်းသာ
လာလောက်မှပင် မိမိတို့၏ပြည်မကြီးရှိ ရှေးဟောင်း တရုတ်
မြို့သို့ ပြန်သွားကြဖို့ မြော်မြင်၍ ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြ

လေသည်။

ဥရောပတိုင်းသားတွေနှင့် တရုတ်တွေအကြား မှာ စီးတား၍ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေကြသော်လည်း တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက်အပေါ် သံသယစိတ်များက အစဉ်ဝင်နေသည်။

မကောင်းကြံမှာကို အမြဲပူပန်နေသည်။ သို့ပါလျက် အပင်ပန်းခံ၍ အလုပ်ကို ကြိုးစားမန်းစား လုပ်လေ့ ရှိတတ်သော တရုတ်များ အပေါ် ဥရောပတွေဘက်က လေးစားမှုတော့ ပြခဲ့ကြသည်ပင်။

စင်စစ်တရုတ်တွေက နေရာယူရာတွင် ဉာဏ်ကောင်း၍ အကင်းပါးမှု ရှိကြသည်။

ရွှေအထွက်ပိုများလှသည့် ဘက်ဂျာ တောင်တန်း၏ အောက်ခြေဘက်ပိုင်းမှာ တပ်စွဲထားကြလျက် နေ့ညမနား ချမ်းသာလာဖို့ အားထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ ပါသော်လည်း သူတို့တစ်တွေကို အကုသိုလ်ကြီး တစ်ခုက မကြာမီ ဖုံးလွှမ်းလာတော့မည်ကိုတော့ မသိကြဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးက သူတို့တစ်တွေအား နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာ စေအောင် ဆောင်ကြဉ်း ပေးလိုက်သလို နေ့ချင်းညချင်းလည်း ဟိုအမြင့် ကိုက်(၂၀၀)ကျော်လောက်မှ ကျောက်ဆောင် ကျောက် တုန်းကြီးတွေ ပြိုကျလာဖို့ အသင့်ရှိနေလေပြီတကား။

နှင်းအကျများသည့်အခါ မိုးရွာအချိန်ရောက်တဲ့အခါ နှင်းတွေမိုးတွေကြောင့် တောင်ကြီးပြိုကျမည်၊ တောင်ကြီးပြိုကျသည့်အခါ အောက်မှာ ရှိသမျှအရာများပေါ်သို့ ရွံ့တုံး၊ မြေတုံး

ကျောက်တုံးကြီးတွေက တော်လဲသံ မြည်ဟီးပြီး ဖုံးလွှမ်းပစ်လေ့ ရှိသည်။

ယခုလည်း ကြည့်တော့ 'ဝန်း' ဆိုသော ပြိုကျခြွေကျသံကြီးအဆုံး၊ မိုင်းဟွင်းထဲ ရောက်နေကြသော တရုတ်အမျိုးသား (မိုင်းလုပ်သားတွေအပါအဝင်) သေကြေကုန်ကြတော့သည်။

ရှေ့ကိုက် ၂၀၀ ကျော်အကွာအထိ တောင်ပေါ်ကပြို

ကျ လာသော အရာဝတ္ထုတွေကတပြေးတည်း ဖုံးလွှမ်းပစ်
လိုက်ပြီး သား ရှိခဲ့ရတော့သည်။

တွင်းကြီးတွေထဲမှာ လူတယ်နယောက် ရောက်နေကြ
မည်တော့ မှန်းဆ၍မရ။

တွင်းထဲက တရုတ်အမျိုးသားတို့မှာ ဘယ်လိုမှ
မလူးသာမလွန်သာရှိခဲ့ရသလို အသက်ရှူပေါက်
တွေ မှာလည်း ဘယ်သို့မျှ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရတော့ဘဲ အား
လုံးစိစိန် ချုပ်ငြိမ်းသည့် အဖြစ်သို့သာ ရောက်သွားကြရ၏။

ထိုအဖြစ်သနစ်ကြီးမှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီး ငရဲခံရ
သည်နှင့် မခြားတော့။

ယခုအခါ ထိုတောင်တန်းကိုတရုတ်တို့၏ဒဏ္ဍာရီပုံ
ပြင်တို့၌ ကျိန်စာတိုက်ထားသော အရပ်တစ်ခုအဖြစ် ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြ
လေပြီ။

တောင်တွေအောက်၌ အနည်းဆုံးအယောက်(၁၀၀)
ခန့် သင်္ချိုင်းအဖြစ် အမြှုပ်ခံလိုက်ရကြောင်း ပြောစမှတ်များရှိ
လာခဲ့ရသည်။

ထိုမျှမကသေး သေသူများ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးကြမည့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ လည်း အခမ်းအနား မကျင်းပခင်လေးတွင်ပင် တောင်ပြိုကျခံ လျက် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းသွားရတော့ရှာသည်ဟူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုတောင်ပန်းကို စတက်ကျင်း၍ အပေါ်သို့ အတန်ငယ်ရောက်လာစဉ် ချောက်တစ်ခုသို့ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ အရိုးများကကော အဲဒီတိုက်ပွဲက ကြွင်းကျန် ကျရောက် ခဲ့သည့် အရိုးအိမ်တွေများ ဖြစ်နေလေမည်လား။

ကျွန်ုပ်က တောင်ပေါ်တက်ရောက်နေမိပြီးမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ပါမလာဘဲနာနာ ဘာဝစီနာဘာဝတို့ကို ရင်ဆိုင်ရမည့်အလား မြေပြင်ပေါ်တွင် တရားကသိုဏ်းရှုနေလေသည်။

ဤလိုသာယာမှုကင်းသော နေရာတွင်နေရသည့်အ ခိုက်အတွင်းအားနှင့် ရင်ဆိုင်တော့မည့် ပုံမျိုးပင်။

အပေါ်ဆီးက ဝေါကနဲဟူသောအသံတွေမြည်ဟီးလာ ခဲ့ရာ ကျောက်ခဲစတွေ အရိုးအပိုင်းအစတွေ ပြိုကျလာသည်

ကို မြင်လိုက်ရသည့် တခဏကျွန်ုပ်က အမြန်ပြန်၍ဆင်းပြေးဖို့ ပြင်မိသည်။

သို့သော် ထိုကျလာခဲ့သောအရာတွေမှာ ကျွန်ုပ်ထံမ ထိခံ ခဲ့ရသလို တောင်အောက် သို့လျှောက်သွားသော ကျောက်တုံးတို့ သည်လည်း တောင်အောက်မှာ တရားထိုင် နေသော ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ထံသို့လည်း ရောက်မသွားဘဲ မနီးမဝေးမှာပင် ပုံ၍သွား သည်ကို အံ့အားသင့်ဖွယ် မြင်ရလေသည်။

သို့မို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို တိတိပပနားလည် လိုက်ရသလို ရှိသွားမိလေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ဟေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့တတွေ ရဲ့ အကုသိုလ်ပစ္စည်းတွေကို ခိုးဖို့လာကြတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေငွေ ရတနာသိုက်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ပိုင်ဆိုင်တာတွေပဲ၊ ခင်ဗျား တို့ဟာ ကို လွှက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘူးစိတ်ချ” ဟု အသံပေး လိုက်မိသည်။

ယင်းနောက် တောင်ပေါ်ကနေ၍ ခဲမှုန်ခဲစလေးပင်ကျ
ရောက်လာခဲ့ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး ဆံနိမမေဝီ ပြန်၍
ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာကြောင့် ကတိပေး၍ အော်ခဲ့သည်
ကို သူသိရှိခဲ့ဟန် တူပါသည်။

သမင်တစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံထံ
မကြောက် မရွံ့ပင် မနီးမဝေးကနေ၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။
ထိုအကောင်လေး ၏ မျက်လုံးတွေက ညှို့ဓာတ်တွေ
ဖြာထွက်နေသလိုပင်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြည့်တွေကပါ ထိုသတ္တဝါလေး၏
မျက်လုံးဆွဲငင်အားဆီမှ ရုန်းထွက်မရနိုင်သလို ရှိနေသည်။

ထိုညက အေးစက်သော နှင်းမိုးတွေ ရွာသွန်းလေ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လွတ်အောင် မိုးခိုဖို့ သစ်ပင်တစ်ပင်တောင်
မတွေ့ ရသလိုခံစားဖြစ်သည်။

သည်အခိုက်မှာပင် တောင်ပတ် ပတ်လည် ကို မိ၍
ထားသော အိမ်တွေကို မြင်တွေ့လာရသလို မိုးများကျ
ရောက်နေသော အောက်တွင် မီးအိမ်လေးတွေဆွဲကိုင်၍

ထွက် ရောက်နေကြသော လူအချို့ အချို့တို့၏ ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်တွေပါ မြင်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေသည် တောင်ဘက်၊ တောင်ဆင်းလုပ်နေကြလျက် မိုင်းတွင်း တွေရှိရာ ဂူပေါက်များ ဆီသို့ ရှေးရှုသွားနေကြသလိုရှိသည်။

အချင်းချင်း စကားပြောသံ ဆိုသံများ၊ ဂေါ်ပြားသံများတို့သည် ဆူညံနေကြသည်။

ထိုဆူညံသံ တို့သည် ဘယ်တော့မှ ပျောက်ဆုံးသွားမည်မရှိတော့သည့် အသွင် တွေပါပင်။

ထိုခဏ၌ မိုးတွေကသဲလာသလို လျှပ်ရောင်တဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတဟိန်းဟိန်း၊

ပြီးနောက်။

တောင်ပြိုကျသံများ၊ ဆူသံ၊ အော်သံတို့နှင့်အတူ ညှိုးညှိုး ညံ့သောအသံများ။

ဝင်းကျွတ်သေးသော အိမ်သေး၊ ဝိညာဉ်

၈၉

Ref; Haunting At Chinamans Slide

By Ed Fitch

* * *

လူနဲ့ တစ္ဆေ

ဟိုရှေးရှေးတုန်းက တစ္ဆေတွေကို လူတွေဟာ မြင်လည်းမြင်တွေ့နိုင်ပြီ။ စကားလည်း ပြောနိုင်ခွင့်ရှိကြသတဲ့။ အဲဒီတစ္ဆေတွေရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ လူတွေနဲ့ အစစအရာရာ တူပြီး မည်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ နီနေတဲ့ မျက်လုံးတွေသာ ထူးခြားမှုရှိသတဲ့။ ပြီတော့ တစ္ဆေတွေဟာရုပ်ပိုင်းဆိုင်ကို လိုခြင်းသလို

ပြောင်းလွဲနိုင်ကြတယ်။

တစ္ဆေတွေဟာ အဲဒီတုန်းက အိမ်တွေနဲ့နေကြတယ်။ လူတွေ သေသွားတဲ့အခါ တစ္ဆေဘဝပြောင်းသွားကြတယ်။ အဲဒီတစ္ဆေတွေက သစ်ပင်တွေပေါ်နဲ့ ကျောက်တောင်တွေပေါ်

အသားတခြားဖြစ်အောင် လက်သည်းရှည်ကြီးတွေဖြင့် ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်မည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယ ရှိနေစရာမလိုပေ။

ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသောကြောင့် သူကလည်း ထိုသတ္တဝါကြီးလက်ကနေလွတ်အောင် သက်ခွန်ဆံဖျားအားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေမိသည်။

ပြေးမယ့်သာပြေးနေရသည်၊ ပြေးသလောက် ခရီးက သိပ်ပြီးတော့ မတွင်ချင်။ ဒါကလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ မျက်စိမြင်ကွင်းတစ်ဆုံး လူတစ်ရပ်စာကျော်ကျော် မြင့်သွမ်းသည့် အလေ့ကျ အပင်ရှည်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ထားတာကြောင့်ဖြစ်သည်။ အပိတ်အဆို အရံအတားလိုဖြစ်နေသည့် ထိုအပင်ကြီးတွေကို တိုးစေ့ဖြေနေရသည့်အဖြစ်မှာ သိပ်တော့မလွယ်လှပေ။ ရှေ့သို့ အတင်းရုန်း၍ပြေးလေ နောက်ကနေပြီး ပြေးနေသည့် ခြေထောက်အစုံကို တုံ့နှေးအောင် ဖမ်းဆွဲထားသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

သူသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ငွတ်အတင်းပင် ရှေ့သို့ အလောသုံးဆယ် ပြေးနိုင်အောင် ကြိုးစား၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

နောက်တက်ဆီမှ ပြေးလိုက်လာနေသည့် ထိုသတ္တဝါကြီး ဆီမှ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသည့် ရယ်သံကြီးက အနီးကပ်ဆုံး နေရာနားသို့ ရောက်လာ၏။

သည့်ထက်ပိုပြီး အားစိုက်၍ပြေးမှ ထိုသတ္တဝါကြီး၏လက် မှ လွတ်မြောက်မည်ကိုသိလိုက်သည်။ သူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ အားယူကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

အသည်းအေးစရာအဖြစ်နှင့် ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက် ရ၏။ ယင်းမှာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မြေကြီးနှင့်ထိတွေ့ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လေဟာပြင်နယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလွင့်မြောသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ကြောက်လန့်တအားဖြင့် မေးမှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်တော့ လည်း သူသည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုအတွင်း

မှာပဲ နေကြသေးသတဲ့။ လယ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့ တစ္ဆေမျိုး လည်း ရှိပြီး၊ တစ္ဆေအမျိုးမျိုးတွေ ရှိနေကြတယ်

ဆိုပါတော့။

တစ်ညမှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာက တစ္ဆေတော်တော်များများဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ပြောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်စုဝေးနေ သတဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နာမည်က ချောစုလို့ ခေါ်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ္ဆေတွေဟာ ချောစုလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒေပ်နေတဲ့ ဖျာကြီးကိုပါ မပြီး တိတ်တဆိတ် ယူသွားကြတယ်။ ချောစုရဲ့ အိမ်နဲ့ အဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ သစ်တောကြီးထဲကို မ၊ ယူသွားပြီးတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ချောစုလေးကို ဖျာနဲ့အတူ သစ်ပင်ရဲ့အကိုင်း တွေအပေါ် တင်ထားလိုက်တော့သတဲ့။

“မနက် မိုးလင်းလို့ ချောစု နိုးလာတဲ့အချိန်ကျတော့ သူရောက်နေတဲ့နေရာကို ကြည့်ပြီး၊ ချောစု အံ့အားသင့် သွားတယ်။ သူမဟာ ထထိုင်ပြီးတော့ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချ လိုက်တော့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့

သစ်တောကြီးထဲကို သူဘယ်လို ရောက်လာမှန်း စဉ်းစားမရဘူးတဲ့။ ကံကောင်းထောက်မလို့ ချောစုဟာ ဒဏ်ရာအနာတရမဖြစ်ဘူးဆိုပါတော့။

ဒါပေမယ့် ချောစုဟာ သူ့ကိုတစ္ဆေတွေ မယူပြီး အဝေးကို သယ်သွားတာဖြစ်ရမယ်လို့ သိနေသတဲ့။ ချောစုဟာလည်း တစ္ဆေတွေကို ပြန်ပြီး ထိတ်လန့်အောင် နောက်ပြောင်ဖို့ တွေးတောလိုက်မိသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ညမှာတော့ ချောစုဟာ သစ်ကြားသီးတွေကို မီးဖုတ်ထားသတဲ့။ ညသနားကောင်လောက်ရောက်တဲ့အချိန်ကျတော့မှ ချောစုဟာ သစ်ကြားသီးတွေကို ကိုက်ခွဲစားသတဲ့”

“ခွပ် ကျွတ်”

ခွပ်ခနဲ ကျွတ်ခနဲ အသံမည်အောင် အခွံတွေကို ကိုက်ပါးနေတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ တစ္ဆေတွေလန့်နိုးလာကြသတဲ့။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖာတီမာ”

သူတို့က ချောစုကို အပြင်က အော်မေးကြတယ်။

“ငါတစ္ဆေရဲ့ အရိုးတွေကို ကိုက်စားနေတာပါ”

ချောစု ကျွတ်ခနဲ မည်အောင်ဝါးရင်း ပြန်ဖြေ
လိုက်တယ်။ တစ္ဆေတွေဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး အိမ်ရှေ့
ကနေ တောထဲကို ထွက်ပြေးသွားကြသတဲ့။

အဲဒီနောက်မှာတော့ တစ္ဆေတွေဟာ အကြီးအကျယ်
ဒေါသထွက်ပြီးတော့ ညတိုင်းလိုလိုမှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေနဲ့
ရွာသူရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးကြသတဲ့။

တံခါးတွေကို ပိတ် လိုက် ဖွင့်လိုက်လည်းသူတို့လုပ်
ပြီးတဲတစ်လုံးကိုလည်း မီးရှို့ကြသတဲ့။ ပြီးတော့
မှန်ကွဲစတွေ၊ သဲတွေနဲ့လည်း အိမ် တွေထဲကို
ပစ်သွင်းကြသတဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ လူတွေဟာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်အောင်
ဒေါသထွက်လာပြီးတော့ တစ္ဆေတွေကို မောင်းနှင်ထုတ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လူတွေနဲ့ တစ္ဆေတွေဟာ ကျောက်ခဲ တွေနဲ့
တစ်ယောက်တစ်ပြန် ပစ်ခတ်ကြတယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲ မှာ

တစ္ဆေတေက ရုံးသွားတယ်လို့ ယူဆရတယ်။
ပြီးတော့ တစ္ဆေတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးဟာလည်း ခဲမှန်ခြင်း
ခံခဲ့ရသတဲ့။

ချက်ချင်းပဲ တစ္ဆေတွေဟာ ထွက်ခွာပြေးသွားကြ
တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မကြာခဏ ရွာကို မလာကြတော့
ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ္ဆေတွေဟာ တစ်ခါတစ်လေတော့
ရွာကို လာပြီး လူတွေကို ချောက်လှန့်တာ၊ ဒုက္ခပေးတာကို
တော့ လုပ်နေသေးတာပေါ့ကွယ်-----။

အာရုံနှင့်ဝိညာဉ်

လူဝိသာ အေရိုင်း(ဟ်)ဟာ ဆဋ္ဌမအာရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝိညာဉ်တိုရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံ အကြောင်းတွေကို သူမရဲ့ "Esp in Life and Lab" စာအုပ်ထဲမှာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီထဲမှာ ဆဋ္ဌမအာရုံ (ချစ) နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်တွေ့ကြုံရ တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်လေးကတော့။

ကျွန်မအဲဒီနေ့က ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ မိုင် ၅၀ အကွာအဝေးက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲ မှာ ဗြုန်းစားကြီး မြင်လိုက်ရတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ကျွန်မအိမ်ကို ခွဲခွာပြီး နေရာတစ်ခုမှာ ရောက်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မအိမ်မှာ အမေနေထိုင်ပါတယ်။ ရုံးဝိတ်ရက်

အားလပ်ရက်တွေမှာ မိုင် ၅၀ အကွာအဝေးက အမေအိမ်ကို ကျွန်မဒီလိုပဲ အလည်ရောက်လေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး နေ့ ညပိုင်းကတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ လွန်စွာလှုပ်ရှားနေခဲ့ပါတယ်။

ခါတိုင်းနေတွေနဲ့ မတူအောင် ယောက်ယက်ဆန်အောင်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။

မသိစိတ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထိုင်မနေချင် လောက် အောင်ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလမ်းလျှောက်နေမိ တယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုစာကိုဖတ်ဖတ် စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ စိတ်အာရုံ မရောက်တော့ဘဲ ပျံ့ပျံ့သက်သက် ရှိလွန်းလှပါတယ်။

ခါတိုင်းကျွန်မရဲ့ အထီးကျန်နေရက်တွေကို စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာအပ်ပြီး ကျွန်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ပင်ကိုယ် သဘာဝမှာလည်း အလွယ်တကူ စိတ်လက်လှုပ်ရှားတာမျိုး သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အိပ်မပျော်နိုင်လောက် အောင် စေစားနေတဲ့ ညဟာ ဘာလိုလိုနဲ့ ၉ နာရီ မိနစ် ၅၀ ကိုတောင် ရောက်လာခဲ့ ပါတယ်။

“အိုး ငါ့စိတ်တွေဟာ ဘာလို့များအိပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေကို နှင်လွှတ်နေရတာလဲ” လို့ ကျွန်မစိတ်တိုချင်လာမိရတယ်။

ကျွန်မ ဒီကနေမှာ ဘာကြောင့်အာရုံတွေ မငြိမ်မသက် ရှိနေရတာလည်း လို့ အဖြေရှာကြည့်ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မ ရှေ့သွားနောက်ပြန် ခြေအကျနဲ့ လျှောက်နေသံ ကို ကြားရတဲ့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ ကျွန်မအိပ် ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဟလာပါတယ်။

ပြီးတော့ အိပ်မပျော်သလိုရိတ်တဲ့ ကျွန်မအဖြစ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ခုတင်မှာသွားအိပ်ဖို့နဲ့ ဘာမှ မစဉ်းစားဖို့ စေတနာနှင့် အကြံပြုလာပါတယ်။

ဘာလို့လို့နဲ့ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ရောက်တယ်။ ကျွန်မ လည်း ကျောစိမ်းသလို ခံစားချက်နဲ့အတူပဲ လက်အချင်းချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းနဲ့ ခုတင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းမိတယ်။

ကျွန်မရဲ့အိမ် ရှင်က တံခါးခေါက်ပြီး ကျွန်မနေထိုင်ရော ကောင်းရဲ့လားဇန့် မေးရှာတယ်။

ကျွန်မက နေထိုင်ကောင်းကြောင်းနဲ့ ဒီည စိတ်တွေ အထူးတလည် လှုပ်ရှားနေမိတဲ့အကြောင်း ပြောမိပါတယ်။

အဲဒီ တော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်မကိုအားပေးတဲ့ အနေနဲ့ အနီး မှာ နေပေးခဲ့သေးတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖော်ပြလို မရနိုင်တဲ့ ကြောက်စိတ်တစ်ခုခု ဝင်အောင်းနေတဲ့အကြောင်း ရင်ဖွင့်မိသွား ရတယ်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးလည်း ကျွန်မကို နှစ်သိမ်းမှုတွေနဲ့ ချန်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ ဒီည အိမ်မပျော်နိုင်တာဟာ နေ့ခင်းက စိတ်ကျဉ်း ကြပ်စရာတွေ၊ ရယ်စရာ မောစရာတွေ ညောင်ညှာလောက်အောင် ကြုံခဲ့လိုလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အိမ်ပျော်မလား အိမ်ပျော်မလား စိတ်တထင်ထင်နဲ့ လဲ့လျောင်း နေခဲ့တာဟာ နံနက် ၁ ချက်တီး အချိန်ကိုတောင် ဆိုက်လာပါ တော့တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနံနက်ဦး အချိန်မှာပဲ ဆဋ္ဌမ အာရုံနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ရုတ်တရက် စတင်ဖြစ် တော့တာပါပဲ။

နားထဲမှာ အကြားအာရုံ အကြောအခြင်တွေ ပျက်
လောက်အောင် ဆူညံမြည်ဟိန်းနေတဲ့ ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်ဂျိမ် အသံတွေ
စတင်ကြားလာရတယ်။

ကျွန်မရုတ်ခနဲ ထလိုက်မိသွားပါတယ်။ ကျွန်မအခန်း
တစ်ခုလုံးဟာ အဲဒီအချိန်ကတော့ မှောင်နဲ့မည်း မည်း ဆိုသလို
ဘာမှမမြင်နိုင်လောက်အောင် အနက်ရောင်ကပ္ပ လာကြီးကာရံနေ
ခဲ့တယ်။ အသံတွေဟာ မရပ်မနားစတမ်းဘဲ တဝန်းဝန်း...

“အိုး ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ဘယ်ကအသံတွေလဲ”

ကျွန်မ တွေးနေတုန်း မှောင်ကြီးထဲကနေ ဆင်တွေတန်းစီ
လျှောက်သွားသလိုမျိုးနဲ့ အတန်းကြီးတစ်ခု မြန်းစားကြီး မြင်
လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအသံတွေ အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကြောင့်

“ဟယ် မီးရထားကြီးတစ်စင်းရဲ့ အရိပ်တွေပါလား” လို့
ကျွန်မအဖြေရလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲမေမေ့ရဲ့ မိုင် ၅၀
အကွာဝေးကနေ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံကို လိပ်ပြာ
လွင့်စင်မတတ် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။ မေမေဟာ အော်

သံနဲအတူ ကျွန်မရဲ့ အိမ်နာမည်ဖြစ်တဲ့ “ဘက်ဆီ” လို့တောင် ရေရွတ်လိုက်သေးရဲ့။

ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်ခေါ်သံလို ကြားလိုက်မိတဲ့အတွက် ကြောက်ရွံ့မိပြီး ဘုရားကိုတဖွဖွနဲ့ တနေမိပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မ မေမေများတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီးလားလို့ စိုးရိမ်မိတဲ့စိတ်ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငိုရိုက်နေမိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှ အိမ်ရှင် အမျိုး သမီးကြီး တံခါးဖွင့်ပြီး မီးထွန်းပေးခဲ့ရင် ကျွန်မတစ်ခုခု ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

ကျွန်မလည်းဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အိမ်ရှင်အ ဖွားကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်မလည်း မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နေအတော်မြင့်မှပဲ ပြန်နိုးနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကိုရောက် တော့တယ်။

စနေနေ့လည်းရောက်ရော ကျွန်မဟာကိုယ်တိုင်ပဲ ကားကိုမောင်းနှင်ပြီး ပိုင် ၅၀ အကွာဝေးက မေမေ့ဆီကို မိုင်ကုန် နှင်လို့ထွက်လာပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မေမေ့ကို ကျန်းမာစွာနဲ့ပဲ အိပ်ပေါ်မှာတွေ့ရလို့

ဝမ်းသာအူဖြူသွားရပြီး ဖက်ပွေ့နှမ်းမိ သွားပါတယ်။ နောက်တော့မှ ကျွန်မသိချင်တဲ့ ကိစ္စကို အမေ့ကို မေးရပါတယ်။

“မေမေ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက် တစ်ချက်တီးလောက်က မေမေဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ၊ သမီးကို အမှန်တိုင်းပြောနော်”

ဒီတော့မေမေက

“ဟင် သမီးကို အဲဒီအကြောင်းတွေ အိမ်လီဖောက်သည် ချလိုက်ပြီးနဲ့တူတယ်” လို့ အံ့အားသင့်စွာနဲ့ မေမေက ပြန်မေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက

“ဪ မေမေရယ် သမီးနဲ့ အိမ်လီစကားတောင် မပြောမိသေးပါဘူး” လို့ဆိုတော့မှ မေမေက သူ့အတွဲ အကြံကို ပြောပြလာပါတယ်။

မေမေဟာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူ အကခန်းမထဲ ရောက်နေပုံတွေ။

ဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှပဲ ကားနဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့မိပုံတွေ မြို့ဝင်ခါနီးအရောက် ရထားလမ်းကို ကျော်မယ်အလုပ်မှာပဲ ဗြူးစားကြီး ရထားတစ်စင်း ရှေ့ကနေ တဝန်းဝန်းနဲ့အဖြတ်

မေမေတို့က ကားကိုအကွေ့မှာပဲ ချောက် သေးသေးလေးတစ်ခုထဲ
ကားဘီးချော်မိပုံတွေ မေမေလည်း ကျွန်မကို သတိရပြီး “ဘက်ဆီ”
လိုတောင် အော်မိသွားပုံတွေ စိကာပတ်ကုံးရှင်းပြပါသည်။
ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကြုံလိုက်ရတဲ့ ဆဌမအာရုံ အဖြစ်အပျက်
တွေကို ပြန်လည် တင်ပြလိုက်ရပါ တယ်။

Ref : Projection Into The Press

* * *

အခန်း (၁)

သရဲလား သစ္စေလား

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

အဆက်မပြတ် မြည်ဟီးလားသည် ထိုအသံတွေကြောင့် အိမ့်နံ့၏ မှေးငိုက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးဝိုင်းသွား၏။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို ခေါင်းနပန်းလည်း ကြီးသွားမိသည်။

အိမ့်နံ့ဤအဆောက်အဦတွင်းမှာ ညစောင့်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်မှာ မှတ်မှတ်ရရ သည်ကနေနှင့်ဆိုလျှင် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်သုံးရက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ပြောမည်ဆိုလျှင် တစ်လ ပြည့်ရန် ခုနှစ်ရက်သာ လိုတော့၏။

ဤအဆောက်အဦကြီးသည် သရဲခြောက်သည်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ သတ္တိနှင့် မည်သူမှ ညစောင့်အဖြစ် တာဝန်မထမ်းဆောင်ရဲကြ။ ညစောင့်မရှိတော့သည်မှာ နှစ်လသုံးလခန့်ရှိမည်။

အိမ်မွန်ကတော့မှ သရဲတစ္ဆေဆိုတာကို အယုတ်အကြည် မရှိပါ။
ရှေးရိုးအစွဲအလမ်း အယူအဆဟောင်းတွေကို စိုးစဉ်းမျှ လက်မခံပါ။
သို့မို့ကြောင့်လည်း-

ဤညစောင့်အလုပ်ကို လက်ခံဖြစ်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ရက်
ဆက် ရက်မှန်မှန် ဆင်းခဲ့သည်။ အခါတိုင်းရက်တွေတုန်းက မည်
သည့် ထူးခြားချက်မှ မကြုံတွေ့ရခဲ့။ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ
မဆုံတွေ့ခဲ့ရပါ။

သို့သော်-

နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်ပြောက်နေ့ဖြစ်သည့် သည်ကနေ့မှာတော့
ထူးခြားမှုတစ်ရက်က စတင်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ပြီဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုအသံသည် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအသံက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကောင်းလွန်းလှ၏။
ဆောင်တွင်းကာလ၏ ညဉ့်ဦးယံအချိန်သို့ ရောက်နေပြီမို့ အအေး
ဓာတ်က ရိုးတွင်းချဉ်ဆီခိုက်အောင်ပင် အေးစိမ့်လှသောကြောင့်
လည်း သူ့အနေဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အခိုက်အတန့်လေးမျှပင်
နားနေအိပ်စက်၍ ရမည်မထင်တော့။

အိမ်မွန် သက်ပြင်းမောတစ်လုံးကိုသာ ချလိုက်မိတော့ သည်။

စိတ်မောလှမောဖြစ်နေခြင်းများ ပြေပျောက်လိုပြေပျောက် ပြာ။
ထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံဘေးရှိ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည့်
လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

1' ၈f... ဒုန်း... ဒုန်း"

အခိုက်အတန့်မျှ ငြိမ်သက်နေသည့် ထိုအသံ ထပ်မံထွက်
ပေါ်လာပြန်၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ
ထိုမျှ အသံသည်ပင် အတော်လေးကို ကျယ်လောင်နေသလား
မှတ်ထင်ရသည်။ သုံးထပ်အဆောက်အဦကြီးဖြစ်သည့် ဤ
အဆောက်အဦးထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ညစောင့်ဖြစ်နေသည့်
သက်ခိုင်အဖို့လည်း စိတ်ဓာတ်ခြောက်ခြားအောင် ဖန်တီးနေ
သည့်ရှိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-

ထိုအသံသည် မည်သည့်အသံဖြစ်သည်ကိုတော့ သိလို
စိတ်ဖြစ်မိသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြစ်ပါသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း-

အိမ်နံရံသည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ခါးကြားထိုး၍ လှေ
ကားထစ်ထွေရှိရာဆီသို့ အသာလျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

လှေခါးထစ်ပေါ်သို့ ခြေထောက်ချစ်ရုံရှိသေးသည် ထွန်ညှိထားသည့် လှုပ်စစ်မီးတွေအားလုံး ပြတ်တောက်သွားသည်။ ရှေ့ဆီသို့ မည်သည့်အရာမျှ မမြင်တွေ့နိုင်လောက်အောင်ပင် မျက်စိအမြင်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွား၏။

နဂိုကမှ စိတ်ခြောက်ခြားစရာကောင်းလွန်းလှသည့် ဤအဆောက်အဦးကြီးမှာ မီးပြတ်တောက်ပြီး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားပြီဆိုလေသောအခါတွင်တော့ အထူးဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့လောက်အောင်ပင် ပို၍ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာကောင်းနေပါတော့၏။

“တောက်... တောက်... တောက်”

အတွင်းဘက် တစ်နေရာဆီမှ ရေပိုက်ပေါက်နေသောကြောင့် တစ်တောက်တောက်နှင့် ရေတွေ တစ်စက်ချင်း ထွက်ကျနေသည်ပင်။ စိတ်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုကို ပိုမို ဖိအားပေးနေစဉ်ရှိသည်။

ထိုစဉ်-

ဖြိုးဖြိုးဖြတ်ဖြတ် အသံပေး၍ အခန်းတွင်းဘက်ကနေ ပျံသန်းပြေးထွက်လာသည့် ညဉ့်ငှက်အချို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်လှမ်း

မည့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်ရိန်အသာသတ်၍ ငြိမ်နေလိုက်ရပြန်၏။

“ရှီး... ရှီး... ရှီး”

ဆောင်းတွင်းလေက ပိုမို ခပ်ကြမ်းတိုက်လာ၏။ လေတိုးသံက မြွေတွန်သံကဲ့သို့ သိသိသာသာကြီး ကျယ်လောင်လာ၏။

ချမ်းလွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာတာကြောင့်ထင်သည်။ အဝေးဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြီး အူလိုက်သည့် ခွေးလေခွေးလွင့်တို့၏အူသံတွေကလည်း အဆက်မပြတ် ပျံ့လွင့်လာကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

ဤသည်အသည် အသည်းငယ်တတ်သူအဖို့ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားပြီး နေရာတွင်ပင် ခေါက်ခနဲ လဲပြိုအသက်ထွက်သွားလေနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေဆိုးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနေသည့် ညတစ်ညဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အိမ်နံ့သည် စိတ်ထဲ မောကျပ်သလို ခံစားလိုက်ရလျက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ အသာချလိုက်မိတော့သည်။ ထို့နောက် လက် နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်ယူပြီး ခလုတ်နှိပ်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်း ရောင်အကူအညီဖြင့် လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ရောက်ခဲ့၏။

တပုဂ္ဂိုလ်များဖြင့် တိုက်ခတ်နေသည့်လေသည် ဖြန့်လည် ငြိမ်ကျသွား၏။ စောစောတုန် မြည်ဟီးနေသည့် တခန်းခန်းအသံ သည်လည်း ပျောက်သွား၏။

ဆက်စပ်ကြည့်ရသလောက် လေတိုးသံနှင့် ထိုတခန်းခန်း အသံသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်နွယ်နေသည်လား မပြောတတ်။

ဒါမှမဟုတ်-

ဤအဆောက်အဦးသံတွင် တွယ်ကပ်မီခိုနေကြသည့် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါတွေက အသံပေး၍ ခြောက်လှန့်နေခြင်းများ လား။

ဤအဆောက်အဦး၏သက်တမ်းမှာ နှစ်အစိတ်ကျော်ပြီဖြစ် သည်။— နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ပြီး လူနေအိမ်ခန်းများအဖြစ် ဝှားရမ်းခဲ့သည်။

ဤအဆောက်အဦး ဆောက်လုပ်ပြီး ဆယ်နှစ်ကျော် အကြာ တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာလ ကိုးရက်နေ့၌ ထိုနိုင်ငံခြားသား သည် လှေကားထစ်တွေပေါ်ကနေ ခြေချော်ကျ၍ ဆေးရုံအရောက်၌ ကသက်သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးသွားသည့်နောက် ထိုနိုင်ငံခြားသား၏

ဇနီးဖြစ်သူသည် ငွေရှင်ကြေးရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဘောဂဆိုသူ၏ လက်သို့ လက်ပြောင်းရောင်းချပြီး နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ထူးခြားတိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ ဤအဆောက်အဦးကို ဝယ်ယူပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပင် ဦးဘောဂသည်လည်း ကားချင်းတိုက်၍ ကားတိမ်းမောက်သွားခဲ့ရာမှ အသက်ပါ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည်။ ဦးဘောဂ သေဆုံးသွားသည့်နေ့သည် ထိုနိုင်ငံခြားသား သေဆုံးသွားသည့်နေ့ရက် ဒီဇင်ဘာလကူးရက်နေ့ ဖြစ်နေပါ၏။

ဤမှာပင်-

ဦးဘောဂ မရှိတော့သည့်နောက် သားသမီးတစ်စုက ဤအဆောက်အဦးကြီးကို ဦးညိုပိုင်းဆိုသူ၏ လက်ဝယ်သို့ အပြီးအပိုင် ရောင်းချခဲ့ကြ၏။

ဦးညိုပိုင်းသည် ဤအဆောက်အဦးကို ဝယ်ယူပြီးနောက် လူငှားများခေါ်ကာ သုံးထပ်စလုံးကို စတိုးဆိုင်ကြီးအဖြစ် ကုန်မျိုးစုံ တင်၍ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့သည်။

သို့သော်-

စတိုးဆိုင်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချ၍ မကြာမီမှာပင် ဤအဆောက်အဦးကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ဆီမှ အင်္ဂတေအချို့ ကွာကျခဲ့

သလို ရေယိုစိမ်းမှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

သို့နှင့်-

ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးညိုမိုင်းသည် ဤအဆောက်အဦးကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့အတွက် စတိုးဆိုင်ကြီးကို အခိုက်အတန့် ပိတ်သိမ်းထားလိုက်တော့သည်။

ယခုဆိုလျှင်-

ဤအဆောက်အဦးကြီးကို ပိတ်သိမ်းထားသည်မှာ မှတ်မှတ်ရရ သုံးလနီးပါးခန့် ရှိပါလေပြီ။

ထိုသုံးလအတောအတွင်းမှာပင် ဤအဆောက်အဦးကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကောလဟာလ သတင်းစကားအချို့ကလည်း ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ဤအဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် ထိုသရဲရှိသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ညညဆို ဤအဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် ဝတ်စုံဖြူဖြူနှင့်လူတစ်ယောက် လမ်းသလားနေသည်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာအချို့က မြင်တွေ့ရသည်ဟုလည်းကောင်း။

သည်အဆောက်အဦးကြီးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သတင်းစကားအမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်နေသော်လည်း ဦးညိုမိုင်းသည် မသိကျွံနွံပြီ။

တုန်လှုပ်ဟန်မပြခဲ့ပေ။ တစ်ဖန် ပြန်လည်ရောင်းချဖို့လည်း စိတ်မကူး
ခဲ့ပေ။ ယိုယွင်းပျက်စီးတော့မည် ဤအဆောက်အဦးကြီးကို အခိုင်
အခန့် ပြန်ပြီးတည်ဆောက်ဖို့သာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချထားပြီး အစောင့်
အဖြစ် သက်ခိုင်ကို ငှားထားလိုက်တော့သည်။

ဣဒုတော့လည်း-

သက်ခိုင်သည် လူအများ ပြောပြောနေသလို သရဲတစ္ဆေ
ဆိုတာတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်လား မသိတော့။

တွေးပူရင်း သက်ခိုင် စိတ်မောလူမောဖြင့် သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကို ချမိသွားသည်။ ခြေထောက်အစုံကတော့ လှေကားထစ်
တွေကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်ပြီးရင်း တက်နေခဲ့ပါ၏။

လှေခါးနင်း၍ အပေါ်သို့ တစ်ထစ်တက်လေတိုင်း အအေး
ဓာတ်ကလည်း ပိုပိုပြီး လွန်ကဲလာသလား မှတ်ထင်ရသည်။ ထို
ထက်မှာမူ အမျိုးအမည် ခန့်မှန်း၍မရသည့် အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု
ခုသည် သူ့အား အပေါ်ထပ်ကနေ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေသကဲ့
သို့ စိတ်အသိမှာ ခံစားမိသည်။ မည်မျှပင် ကြောက်စိတ်မရှိဟု
ကိုယ့်ကိုကိုယ် မှတ်ထင်ထားခဲ့သော်လည်း အနည်းနှင့်အများ ကြက်
သီးမွှေးညှင်းတော့ ထမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

အင်း... နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား မသိ။

စိတ်မှာ ဝေဝေဝေဖြစ်ပြီး တက်လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေ က တုံ့ဆိုင်းသွားမိသေးသည်။

ပြီးတော့ ကြည့်စမ်း၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အလိုလို အေးစက်နေပြီး ချွေးစေးများနှင့်ပင် စေးကပ်ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

မည်မျှပင် စိတ်တင်းထားသည်ဖြစ်စေ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၏ သရုပ်မှန်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရပေ။

သက်ခိုင်သည် နံရံကိုကျောမို၍ မျက်လုံးအစုံ မှေးမှိတ်ထား လိုက်ရာမှ အသက်ကိုပြင်းစွာ ရှုနေလိုက်မိသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

ဟော... ကြားလာရပြန်ပြီ၊ တစ်ချက်ချင်း ဗုံတီးသံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်နေသည့်အသံ၊ ထိုအသံတွေက သူ့နားကို တူဖြင့်ထုနက် သလို ခံစားနေရသည်။ နားမခံသာအောင်ဖြစ်မိသည်မို့ သက်ခိုင် သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်အစုံဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

ထိုအသံကြီး တိတ်သွားတော့မှပင် နားအစုံမှာပိတ်ထား သည့် လက်နှစ်ဖက်ကိုဖယ်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့

နောက် လှေခါးထစ်တွေပေါ်တက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ထိုအသံကြောင့် သက်ခိုင် မျက်လုံးအကြည့်က လှေခါးထိပ်ဆီသို့ ကျရောက်သွား၏။

မည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခု လှေခါးထစ်တွေ အတိုင်း အောက်သို့ အရှိန်ဖြင့်လိမ့်ဆင်းလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုမည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးမှာ လူခေါင်းပြတ်ကြီး တစ်ခုများလားမသိ။

ထိုအသံကြောင့် သက်ခိုင်ရင်မှာ ထိတ်ထိတ်ဖိုဖို ဖြစ်သွားမိ သည်။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ခြေလှမ်းကိုပင် ပြင်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်-

ထိုမည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးသည် သူ့တည့်တည့် ဆီသို့ဦးခိုက်၍ အရှိန်ဖြင့်ပြေးဆင်းလာတော့၏။

သက်ခိုင်သည် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်သည်တွင် ထိုမည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးသည် သူ့အားကျော်လွန်၍

အောက်သို့ ပြေးခုန်ဆင်းသွားရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့အရောက်၌ ငြိမ်ကျသွား၏။

ထိုမည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးမှာ မည်သည့် အရာဝတ္ထုကြီးပါလိမ့်။

တစ်ခဏလေးမျှသာ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော်လည်း ဆောင်းတွင်းကာလမှာပင် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စိုပြန်ထွက်သွားတော့၏။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း-

သက်ခိုင်သည် စောစောတုန်းက မည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးသို့ လက်နိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်း၍ထိုးကြည့်လိုက်၏။

သည်တော့လည်း-

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်စရာ ကောင်းလှသည့် အဖြစ်သနစ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

တကယ်တော့ ထို မည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီးမှာ သူ တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ လူဦးခေါင်းပြတ်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ အခြားအန္တရာယ်ပေးမည့် ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ပါ။ စာပူးတောင်းလုံးကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေပါ၏။

အဖြစ်မှန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့လည်း သက်ခိုင်သည် ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုထက်မှာမူ ညစောင့်တာဝန်ယူထမ်းပြီး အကြောက်တရားတွေ ရင်ဆိုင်လော့သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အပြစ်တင်မိပြီး ဒေါသထွက်ခဲ့ရပါတော့၏။

တကယ်ဆို စောစောတုန်းက ထိုမည်းမည်းလုံးလုံး အရာဝတ္ထုကြီး အပေါ်ကနေစပြီး ကျလာတာတည်းက အကျိုးအကြောင်း အမှန်သိရှိရအောင် ငာန်နိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ဖို့ကောင်း၏။

ယခုတော့မူ အဖြစ်မှန်သိအောင် အချိန်မီ မစူးစမ်းမိတာကြောင့် အလကားနေရင်း သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်လိုက်ရသေး၏။

သက်ခိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း နဖူးပြင်တွင် ဖိုသီးထွက်လာသည့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေကို လက်ခုံဖြင့် တို့သုတ်လိုက်သလို အသက်ကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရှူလိုက်၏။

ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း တက်ရောက်ခဲ့၏။ လှေခါးထစ်တွေအဆုံးမှာတော့ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သွား၏။ သို့နှင့်အမျှ တဒုန်းဒုန်းဖြင့် အသံပေးဟစ်ကြွေးနေသည့် တရားခံကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဒါကလည်း အခြားမဟုတ်ပါ။

လေတိုက်လေတိုင်း သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတစ်ခုက ပြောင်းပေါက်ပုန်ကို လာ၍ရိုက်ခတ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။ သို့မို့ကြောင့်လည်း ထိုတဒုန်းဒုန်းဆိုသည့်အသံက ထွက်ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဒါကို အသာထား။

အပေါ်ထပ်ကွင် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ကို ထပ်မံတွေ့ပြန်၏။ ယင်းမှာ လူတစ်ယောက်မှာ နေ့ မြင့်သွမ်းသည့် လေးထောင့်ကျကျ အရာဝတ္ထု ကြီးတစ်ခုကို ပိတ်စနက်ကြီးဖြင့် ပိတ်ဖုံးထားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုပိတ်စနက်ကြီး ပိတ်ဖုံးထားသည့် အရာဝတ္ထုကြီးမှာ မည်သည့်အရာဝတ္ထုဖြစ် ဤအတော အပြောတတ်။ လူမသိစေလိုသည့် အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် ထိုပိတ်စနက်ကြီးဖြင့် ပိတ်ဖုံးထားသည်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထိုပိတ်စနက်ကြီးအောက်ကွယ်မှ အရာဝတ္ထုသည် မည်သည့်အရာဝတ္ထုဖြစ်မည်ကို သိလိုစိတ် ဖြစ်မိသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ် ဖြစ်မိသည်။

လူစိတ်ဆိုသည်ကလည်း အခက်သားကလား လျှို့ဝှက်ထားသည့်အရာ၊ ဖုံးကွယ်ထားသည့်အရာ၊ မသိစေ မမြင်စေချင်သည့်

အရာမျိုးဆိုလျှင် သိချင်သည်၊ မြင်ချင်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။

ယခုလည်း သက်ခိုင်သည် ထိုပိတ်စအနက်ကြီးနောက်မှ အရာကို ကြည့်လိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။

သို့မှီကြောင့်လည်း သက်ခိုင်သည် ရှေ့ဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ထိုပိတ်စနက်ကြီးကို အသာဖယ်ရှား ပစ်လိုက်ပါတော့၏။

“ဟင်...”

နှုတ်မှ အာမေဇိုင်တံသံ လွှတ်ထုတ်ရင်း သက်ခိုင်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နှလုံးတွေလည်း အတိုင်းအဆမရှိ တုန်လှုပ်သွား၏။

ကြည့်လေ-

x *Wu peu B D. H., v 6 n EBL 146 P* ၂၁၆ တစ်ခုမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ တကယ်တော့ လူရုပ်သဏ္ဍာန် ၂၁၆ ဆီရ မည်ထက် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး က ရွဲရွဲစောင်းစောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အနေအထားမမှန်။

သက်ခိုင်သည် ထိုသဏ္ဍာန် ၂၁၆ ဆီသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ထိုးလိုက်သည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်

က သက်ဆိုင်ဆီသို့ တန်ပြန်ရောက်လာ၏။ ထိုအလင်းရောင်တန်း
ကလည်း ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်းမရှိဘဲ အရွဲ့ရွဲ့အစောင်းစောင်း
ဖြစ်နေပြန်၏။

အိမွန်သည် အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရပြန်၏။

တကယ်တော့ ပိတ်စနက်ကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် ထို
အရာဝတ္ထုမှာ လူတစ်ရပ်စာကျော်ကျော် မြင့်သွမ်းသည့် မှန်ချပ်ကြီး
တစ်ချပ်သာဖြစ်၏။ မှန်ချပ်ကြီးမှာလည်း ရိုးရိုး သာမန် မှန်ချပ်မဟုတ်
ပါလေ။ မှန်ဘီလူးထည့်ထားသည့် မှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ်သာဖြစ်၏။

အဖြစ်မှန်ကိုသိလိုက်ရတော့ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်အေး
သွားသည်ဆိုပေမယ့် နှလုံးတုန် ရင်အခုန်ကတော့ မပျောက်သေးပါ။

“မြန်း... မြန်း... မြန်း”

လေအတိုးကြောင့် ခေါင်မိုးသွပ်ပြားချပ်အချို့ လန်ထွက်
ပြီး ရိုက်ခတ်သံတွေက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုကို လှန့်နှုတ်လိုက်
ပြန်၏။

သည်ပုံစံအတိုင်းသာဆိုလျှင် နှလုံးရောဂါ ရမှာတောင်
စိုးရိမ်နေရသည်။ သည်အဆောက်အဦးကြီးကို ဖျက်သိမ်းပြီး မြန်

မြန်ဆန်ဆန်လေး အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆောက်ပါစေလို့ပဲ ဆုံး
တောင်းမိတော့သည်။ ဟုတ်သည်လေ ဒါမှလည်း သူ့အနေဖြင့်
ဤအဆောက်အဦးကြီးကို စောင့်နေရသည့်အလုပ်ကနေ ဝင့်ကျွတ်
သွားမည်ပဲ မဟုတ်လား။

မှန်ဘီလူးပါသည် မှန်ချပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အခိုက်အတန့်မျှ
တွေဝေသွားခိုက် နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံတစ်
သံကြောင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီးရပ်နေ၊ နောက်ဘက်ကိုလှည့်ဖို့
မကြိုးစားနဲ့၊ နောက်ပြီး မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း ဒီကို လာစရာမလို
တော့ဘူး။ ငါ့စကား နားမထောင်ဘဲ လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ မင်း
ထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ၊ နောက်ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာအတွက် ငါ့ကို
အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါပြောတာကို သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။”

အိမ်မွန်သည် မသိမသာ ခေါင်းမော့၍ မှန်ဘီလူးကြီး သို့
လှမ်းကြည့်သည်။

တွေ့ရပါ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ခေါင်းစွပ်နက်ကြီး
စွပ်ထားပြီး ပျက်နာလေးသာ ဖော်ထားသည့်လူတစ်ယောက်၏

အရိပ်သဏ္ဍာန် မျက်နှာပေါ်တွင်ပင် မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားလေသည် လားမသိ။ မှန်ချပ်ထဲတွင် မြင်တွေ့နေရသည့် ထိုသူ့မျက်နှာတစ်ခု လုံးသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီး အရှဲ့ရှဲ့အစောင်းစောင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြည့် လိုက်လျှင် သရဲတစ္ဆေကားတွေထဲမှာ မြင်တွေ့ရတတ်သည့် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့်တူနေ၏။

“ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

အောင့်အည်းထားသည့်ကြားမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးဖြစ်သွားသည်။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ထိုသူက သူ့အမေးကို အဖြေပေးပေးသေးဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးသံကြီးဖြင့် ရယ်နေသေး၏။

အိဖြူသည် အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုချင်သလို ဖြစ်သွားမိသည်မို့ ထိုမကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးတက်သို့ မျက်နှာမူပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

အိဖြူ၏မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့အလှည့်လိုက်မှာပင် ထိုမကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီး၏လက်တစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသည်

ကိုသာ တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖျင်းစပ်စပ် ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“အား...”

အိဖြူသည် နှုတ်မှ အော်မြည်တမ်းရင်းမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပိုပိုပြီး ဖျင်းစပ်စပ်ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ထိုမကောင်းဆိုးဝါး ကောင်ကြီးသည် သူ့အား အက်ဆစ်ကဲ့သို့ အရည်တစ်မျိုးပျိုးနှင့် မျက်နှာကို ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ကြံသွားသည်လားမသိပါ။

အိဖြူသည် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိထား ရင်း ရေရှိ မျက်ချပ်ကြီးပေါ်သို့ မျက်လုံးအကြည့်က ရောက်သွား၏။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် လုံးဝ မမှတ်မိလောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက်ကြီးဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် နှင့်အမျှ စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားပြီး အသံကုန် ဟစ် အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား...”

အိဖြူသည် နှုတ်မှအော်ပိရုံမက ထိုမှန်ချပ်ကြီးတွင်းမှ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းခြင်း ဆုတ်

ရှောင်လာရင်း နောက်ဆုံး ခြေထောက်နှင့်ကြမ်းပြင် ထိတွေ့ခြင်းမရှိ
တော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရာမှ အောက်သို့ တလိမ့်ကောက်ကွေး
ကျဆင်းသွားခဲ့ ရပါတော့၏။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဘတ်...”

လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း နောက်ပြန် တလိမ့်ကောက်ကွေး
ကျဆင်းခဲ့ရသည့် သက်ခိုင်သည် နောက်ဆုံး အောက်သို့ရောက်သွား
ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ အသက်တော့ မသေသေးပါ။ အရှိန်
ဖြင့် ပြုတ်ကျခဲ့ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် အခိုက်အတန့်မျှ သတိလစ်
သွားခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။ သူ့လက်ကိုင် လက်နိပ်ဓာတ်မီးလေးကတော့
မလှမ်းမကမ်းတွင် တုံးလုံးပက်လက်၊ မီးကတော့ လင်းလက်နေဆဲ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဗြဟ္မာ့ထနေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာက ပိန်ပိန်
ညောင်ညောင်နှင့်၊ လက်ပြင်ကလည်း ကိုင်းနေသေး၏။ မျက်လုံး
အစုံကလည်း သာမန်လူကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ကျဉ်းတစ်ဖက်
ကျယ်၊ သွားတစ်ချောင်းမှမရှိတော့သည့် ပါးစပ်ကြီးကလည်း ကျယ်
သလောက် ပြိုလွန်းလှ၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည့် လက်နှစ်ဖက်တွင်

ရှိနေသည့် လက်သည်းကြီးတွေကတော့ ရှည်လွန်းလှသည့် ပြာ
မည်ဆိုလျှင် သားစားကျူးသည့် သိမ်းငှက်လက်သည်းတွေအတိုင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုသတ္တဝါကြီးက သူ့နောက်သို့ သရဲမရဲ အသည်းအသန်
လိုက်နေသည်။ တကယ်လို့ သူ့ကိုမိလိုက်လိုက်တော့ အရေခွံတခြား
အသားတခြားဖြစ်အောင် လက်သည်းရှည်ကြီးတွေဖြင့် ဇာတ်သိမ်း
ပေးလိုက်မည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယ ရှိနေစရာမလို
ပေ။

ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသောကြောင့်
သူကလည်း ထိုသတ္တဝါကြီးလက်ကနေလွတ်အောင် သက်စွန့်ဆံဖျား
အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေမိသည်။

ပြေးမယ့်သာပြေးနေရသည်၊ ပြေးသလောက် ခရီးက သိပ်
ပြီးတော့ မတွင်ချင်။ ဒါကလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ မျက်စိ
မြင်ကွင်းတစ်ခုခု လူတစ်ရပ်စာကျော်ကျော် မြင့်သွမ်းဆည့် အလေ့
ကျ အပင်ရှည်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ထားတာကြောင့်ဖြစ်သည်။ အပိတ်
အဆို အရံအတားလိုဖြစ်နေသည့် ထိုအပင်ကြီးတွေကို တိုးဝှေ့ပြေး
နေရသည့်အဖြစ်မှာ သိပ်တော့မလွယ်လှပေ။ ရှေ့သို့ အတင်းရုန်း

၍ပြေးလေ နောက်ကနေပြီး ပြေးနေသည့် ခြေထောက်အစုံကို တုံ့နှေးအောင် ဖမ်းဆွဲဘေးသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

သူသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ဇွတ်အတင်းပင် ရှေ့ဆီသို့ အလောသုံးဆယ် ပြေးနိုင်အောင် ကြိုးစား၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

နောက်ဘက်ဆီမှ ပြေးလိုက်လာနေသည့် ထိုသတ္တဝါကြီး ဆီမှ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသည့် ရယ်သံကြီးက အနီးကပ်ဆုံး နေရာနားသို့ ရောက်လာ၏။

သည့်ထက်ပိုပြီး အားစိုက်၍ပြေးမှ ထိုသတ္တဝါကြီး၏လက် မှ လွတ်မြောက်မည်ကိုသိလိုက်သည်။ သူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ အားယူကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

အသည်းအေးစရာအဖြစ်နှင့် ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက် ရ၏။ ယင်းမှာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မြေကြီးနှင့်ထိတွေ့ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လေဟာပြင်နယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလွင့်မြောသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ကြောက်လန့်တအားဖြင့် မေးမှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်တော့

လည်း သူသည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုအတွင်း သို့ အရှိုန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် သက်ဆင်းနေရသည့်အဖြစ်ကို သိမြင် လိုက်ရသည်။

သူသည် အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရသည့်နောက် ငယ်ထိပ် မြွေတုတ်ပေါက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် အသံ ကုန် ဟစ်အော်ကိုက်မိတော့၏။

“အား...”

သူက အဆက်မပြတ်အော်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှိုက်သံဖြင့် သူ့အော်သံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

သူ့အော်သံမဆုံးမီမှာပင် သူသည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု တွင်းသို့ ဦးစိုက်ကျွမ်းထိုး သက်ဆင်းသွားရပါတော့၏။

“ဘွမ်း...”

သူသည် သတ္တဝါကြီး၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွား ပြီအထင်ဖြင့် စိတ်အေးရသည်မှမကြာသေး။ သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံး နေရာနားဆီမှ ကျက်သရေတုံးလှသည့် ရယ်သံကြီးကို ကြားလိုက် ရ၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

သူသည် မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြင့် ထိုသတ္တဝါကြီးကို လိုက်

လံရှာဖွေကြည့်သည်။ မတွေ့ရပါ။ ရယ်သံသာ ကြားနေရသော်လည်း ထိုသတ္တဝါကြီးကိုတော့ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်တွေ့ရပါလေ။

သို့သော်-

ထိုတစ်ခဏမှာပင် ထိုသတ္တဝါကြီး မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေသည်ကို တည့်တည့်ပပ သိလာရသည်။

စင်စစ်-

ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ရေအောက်တွင် ရှိနေသည်ပင်။ ကြည့်လေ ထိုသတ္တဝါကြီးက သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စုံကိုင်၍ ရေအောက်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲငင်ချနေခဲ့ပြီပဲမဟုတ်ပါလော။

သူသည် ထိုသတ္တဝါကြီး၏လက်မှလွတ်ရန် ခြေထောက်ကို လှုပ်ရှားရုန်းကန်ပြီး ငွတ်အတင်း ရုန်းသည်။

သို့တစေ မရပါလေ။

ပြုတ်တူတမျှ သန်မာလှသည့် သတ္တဝါကြီး၏ လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ထားပုံက မြဲမြံလှသည်။ ရေအောက်တွင်းသို့ ဆွဲချနေပုံက အလွတ်ရုန်း၍မရအောင်ပင် ဆုပ်ကိုင်ထားချက်က သန်မာလှသည်။

မကြာမီ ရေထဲနစ်မြုပ်တော့မှာပါလားဆိုသည့်အသိကြောင့် သူသည် ကြောက်လန့်လေတွေ ထန်းလာသည်။ ဖိတ်နုလုံးတွေ တုန်လှုပ်လာသည်။ အကူအညီတောင်းခံဖို့ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်မိသည်။

“စွပ်”

အသံနှင့်အတူ သူ ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွား၏။ ဟထားသည့် ပါးစပ်တွင်းသို့ ရေတွေလည်း ဝင်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ စပ်ကျင်သည့် ဝေဒနာကို ထိတွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အမျှ မွန်းကျပ်ကျပ် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုလည်း ခံစားမိလိုက်ရသည်။ အသက်ရှူရသည်မှာလည်း မမှန်ကန်ချင်တော့။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ကျက်သရေတုံးလှသည့် ရယ်သံကြီးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဘာဆိုဘာမျှ မသိပါလေတော့။ သူ အသိအာရုံတစ်ခုလုံးကို ပိန်းပိန်းပိတ်အောင် နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည့် သိပ်သည်းသမျှ မည်းမှောင်လှသော အမှောင်ထုကြီးက ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သောကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

xxxxxxxx

နယ်စာပေမိတ်ဆွေကိုယ်စလှယ်ကြီးများနှင့် ပြန်ကျဈေး
သည်ကိုယ်စလှယ်များခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဟိန်းတောက်ထွန်းစာ
ပေမှ သရဲနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များကို ဈေးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့်
ထုတ်ဝေလျှက်ရှိပါသည်။

မှာယူလိုသော ကုန်သည်များကို သတင်းကောင်းပါးလိုက်
ပါကြောင့် ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေမှ အသိပေးလိုက်ပါသည်။

ထွက်ရှိပြီးသော သရဲစာအုပ်များ

- ၁။ 'စုန်းမ' နောင်တမလွန်ဘဝ
- ၂။ သင်္ချိုအုတ်ဂရုဇဲက ထူးဆန်းသောဝိညာဉ်
- ၃။ သရဲမအငြိုး
- ၄။ မြွေသရဲမိသားစုနှင့်မြွေဂူ
- ၅။ ကျိန်စာသင့်သောမှန်ကြီး
- ၆။ မြွေသရဲမအငြိုး
- ၇။ ခေါင်းထဲမှ ထလာသူ
- ၈။ သစ်ပင်တစ္ဆေမြေကျောက်မြွေ